DE NIEUWSBODE.

ORGAAN DER NEDERLANDERS IN NOORD-AMERIKA.

8ste JAARG. NO 36. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 8 SEPTEMBER 1857. GEHEEL NO. 400.

DE NIEUWSBODE,
VERSCHIJNT OP DINGSDAG VAN IEDERE WEEK.
J. QUINTUS, Redacteur & Eigenaar.

VOORWAARDEN VAN INTEEKENING.
$ 2,00 per jaar, stiptelijk in vooruitbetaling.
Indien niet binnen de zes maanden betaald wordt, zal $2,25, en indien niet voor den afloop des jaars betaald wordt, alsdan zal $2,50 in rekening gebragt worden.

ADVERTENTIE-PRIJZEN.
Van 5 tot 10 regels, voor de eerste plaatsing - 1.00
Voor 5 regels of minder, dito, dito - - - - - - - 0.50
Voor elke volgende plaatsing - - - - - - - - - - 0.25
Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 0,25
(Zie ook het Engelsch aan de regterhand.)

Brieven en toezendingen franco aan J. Quintus, Sheboygan, Wisconsin.

DE NIEUWSBODE,
IS PUBLISHED ON TUESDAY OF EACH WEEK BY
J. QUINTUS, Editor & Proprietor.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

Arnhem, 6 Aug. Het Pruissische stadje Vreden, 2 uren van Winterswijk gelegen, is gisteren en heden door een ontzettenden brand bijna geheel vernield. Van Winterswijk zag men tusschen 2 en 3 uur, in den namiddag, in het oosten eene zware rookkolom opgaan en kwam men na velerlei gissingen omtrent oorzaak en plaats tot de overtuiging, dat een zware brand in Vreden woeden moest. Op de oproeping des burgemeesters van Winterswijk om hunne naburen hulp te brengen, waren weldra brandmeesters en de noodige manschappen uit den voornamen en geringen stand bijeen, die met de bluschmiddelen op een aantal boerenwagens geplaatst, ijlings naar de plaats des ongeluks werden overgebragt. Bij het naderen der stad bleek het maar al te zeer, hoe veelomvattend de ramp moest wezen, daar de stad bijna ongenaakbaar was van wege de goederen, overal aan den weg neergelegd, en hartbrekend was het gezigt op de ongelukkigen van allen ouderdom, die, daarbij neergezeten, hunne ellende overzagen. Maar ijzingwekkend was het gezigt op de brandende stad, voor de helft in vlammen opgaande en die ten gevolge van een vrij sterken westenwind, al aanstonds ten ondergang scheen bestemd te zijn.

Bij de komst der hulp aanbrengenden in Vreden vonden deze alles in schromelijke verwarring. De wakkere burgemeester der plaats zat in den militieraad te Ahaus en niemand verving zijne plaats; men konde niet bemerken, dat een bestuur van het brandwezen werkzaam was. De pogingen van den burgemeester van Winterswijk om daarin zooveel mogelijk te voorzien, stuitten af op den onwil en de onverschilligheid, waarvan men zich slechts te Vreden een denkbeeld kan vormen. Te half negen kwam de burgemeester der stad, vergezeld van den landraad van Ahaus, in de stad, en terstond zag men zijne krachtige hand werkzaam om het onwillige volk als met geweld tot werkzaamheid te dwingen. Te vier uur heden morgen kon men zeggen, dat de brand gestuit, niet dat hij gebluscht was.

Toen de zon weder was opgegaan over de schromelijk geteisterde stad, leverde zij een akelig schouwspel op. De brand was heen en weder over de stad getogen, meer dan drie vierde, misschien zeven achtste gedeelte van haar lag in brandend en rookend puin, en de stad verlatende, zag men de inwoners buiten de stad gelegerd bij de behouden meubelen. Aan hulp heeft het niet ontbroken. Behalve drie a vier spuiten van Vreden, waren die van Winterswijk, later die van Stadlohn, van Sudlohn, van Groenlo en nog later die van Eibergen en Nede, de beide laatsten onder bevel der burgemeesters dier gemeenten, werkzaam, en onze Duitsche naburen hebben alzoo weder een bewijs ontvangen van de krachtdadige hulpvaardigheid der Nederlandsche besturen.

Van de 420 huizen, welke Vreden bevatte, staan er heden slechts 99. De ellende en verwoesting, welke er heerscht, laat zich niet beschrijven. De brand is veel erger geweest dan in het jaar 1811, toen Vreden voor verreweg het grootste gedeelte afbrandde.

— Sedert eenige dagen vertoont zich in deze gemeente het kenmerk der aardappelziekte door het zwart worden en verlorren van het loof. De knol zelf is op sommige akkers ook aangetast. Men hoopt evenwel, dat de epidemie zich grootendeels tot het loof zal bepalen, en verwacht nog een gunstigen oogst van dit voedingsmiddel. In weerwil van de goede vooruitzigten omtrent den oogst in het algemeen, zijn alle markt-producten ter dezer stede zeer prijshoudend. Alles gaat vlug van de hand.

Arnhem, 9 Aug. De volgende nadere bijzonderheden worden nog gemeld omtrent den verschrikkelijken brand, die te Vreden gewoed heeft. Het getal der in de asch gelegde huizen bedraagt 320 en omtrent 2000 menschen zijn daardoor buiten huisvesting gemaakt en in de nabuurschap ingekwartierd. Hun worden van elders levensmiddelen bezorgd. Er bestaat het sterkste vermoeden, dat de brand is gesticht door een kleermaker, die zich overgaf aan misbruik van sterken drank, en de gemeente Vreden uit gebrek aan woning moest verlaten. De brand is op drie onderscheidene punten uitgebarsten, en op alle deze punten is hij op den dag van den brand gezien. Hij is in hechtenis genomen, en het heeft veel moeite gekost om hem voor de woede des volks te beschermen. Hij heeft in de gevangenis getracht zich door middel van uitgebroken glas den hals af te snijden, maar de wonde die hij zich toegebragt heeft, is niet doodelijk. Hij is den 8sten naar Ahaus vervoerd.

— Het tweede slagtoffer door de jongste buskruidontploffing te Leeuwarden, de zoon van den vuurwerkmaker *Schuurmans*, is mede aan de gevolgen zijner brandwonde overleden.

's Gravenhage, 1 Augustus. De R. K. *Tijd*, die te Amsterdam het licht ziet, zegt:

"Het Petitionement hadden wij verwacht. Het zal weinig invloed uitoefenen, nog minder dan dat van 1856: tenzij het petitionnement strekke tot gelegenheid, om eene intrigue op te zetten, zooals wij er eene in 1856 beleefd hebben, en die, hoewel nog niet uit de plooijen der geheimenis getreden, toch reeds in den dunk der publieke opinie is geoordeeld en veroordeeld. Maar wij maken ons niet bezorgd over de mogelijkheid eener nieuwe intrigue. Zulke zaken lukken eens, maar voor de tweede maal niet ligtelijk." En in een post-scriptum voegt genoemd blad er bij: "Wij vernemen, dat het petitionnement door middel van aanplakbiljetten zich vertoont in den vorm van een beroep op 't volk, dat achter de kiezers staat. De kwestie is alzoo nu van het parlement op de straat overgebragt."

De Red. der *Utr. Ct.* ontraadt hare stad- en landgenooten met den meesten nadruk zoodanige adressen te onderteekenen.

Inmiddels leest men in het staatkundig gedeelte van het *Tielsche Weekblad:* "Wij hebben er ons hartelijk over verheugd, dat het ontwerp van wet, regelende het "lager onderwijs," door de Tweede Kamer met eene zoo groote meerderheid van stemmen is aangenomen. Na de wijzigingen, die daarin zijn gekomen, vooral in het 22 artikel, gelooven wij, dat ons lager onderwijs, dat in een staat van ontbinding verkeerde, eene zegenrijke toekomst tegemoet gaat. Wanneer de Regering de wet met *eerlijkheid en ter goeder trouw* ten uitvoer legt, en wanneer de weldenkenden, van alle partijen, de Regering daarbij *met eerlijkheid en goede trouw* ondersteunen, dan zal ons lager onderwijs op nieuw een sieraad worden voor Nederland en weder tot navolging kunnen strekken voor de andere volkeren van Europa."

's Gravenhage, 12 Augustus. Heden is de wet op het lager onderwijs bij de Eerste Kamer der Staten Generaal aangenomen, met 34 stemmen tegen 1; die van den heer *van der Oudermeulen*.

Vervolgens is de Kamer uiteengegaan.

De Koning heeft de wet tot regeling van het lager onderwijs bekrachtigd. Zij zal onder dagteekening van 13 Augustus, in No. 103 van het *Staatsblad* verschijnen.

— Door eene geachte hand worden ons uit Queenstown, d.d. 3 Aug. onderstaande bijzonderheden nopens den Atlantischen telegraafdraad toegezonden:

Eergisteren, Zaturdag den 1sten Augustus, hebben wij de twee helften van den kabel, zoo als die in de schepen geplaatst zijn, aan elkander gevoegd, ten einde door de geheele lengte te telegraferen, en het was met oneindige vreugde, dat wij een buitengewoon goed resultaat ter belooning onzer pogingen bekwamen.

De gemiddelde berekening van de snelheid der electriciteit of stroom door de geheele lengte, of liever de duur van den stroom door de geheele lengte, 2500 Engelsche mijlen, was slechts eene halve seconde, en het getal letters per minuut door de geheele lengte, was ongeveer 14 per minuut, hetwelk, aangezien de onvolmaakte verbinding der verschillende draden, buitengewoon gunstig mag geheeten worden.

Professor Morse en de beroemde Engelsche geleerde Whitehouse zijn dagelijks aan boord der beide schepen, ten einde verschillende proeven op dezen onmetelijk langen draad te nemen. Het stelsel van professor Morse zal door de telegrafisten gevolgd worden, hoewel op eene verschillende *manier* en volgens een geheel anderen sleutel. De laatste uitvindingen toch hebben wij aan dr. Whitehouse te danken, door wiens ijverige pogingen en onvermoeide studie geen twijfel voor het goede resultaat van den telegraaf bestaat.

— Men zal zich de gunstige berigten herinneren, die betrekkelijk de in 1856 naar de Kaapkolonie vertrokken kinderen alhier zijn ontvangen. Ten gevolge daarvan is er in dit jaar van de Kaapstad andermaal aanvraag bij de daarvoor hier te lande bestaande commissie gedaan, en door deze laatste daaraan gevolg gegeven. Den 1sten dezer zijn met het fraaije barkschip *Joan*, kapitein C. Lasseur, toebehoorende aan de reederij van de heeren van Overzee & Co., van deze stad vertrokken 57 jongens en 14 meisjes, afkomstig uit de provincien Noord- en Zuid-Holland, Utrecht, Gelderland en Overijssel. Behalve de jongelieden, waarvan de jongens van 12 tot 16 jaren, de meisjes van 11 tot 13 jaren oud zijn en die zich op de daartoe in de dagbladen gedane aankondigingen vrijwillig en met toestemming hunner ouders hadden aangemeld, hebben zich ook nog andere passagiers van de 1e, 2e en 3e klasse aan boord van gezegd vaartuig met bestemming naar de Kaap de Goede Hoop ingescheept, zoodat het geheele aantal, groot en klein, 118 personen bedraagt. Van de 3de klasse zijn de mannen en jongens, en de vrouwen en meisjes in twee afzonderlijke gedeelten van 't tusschendek gehuisvest.

Voor 't houden van opzigt over de kinderen, voor 't dagelijks onderwijs en de godsdienstoefening is door de commissie voor de keuze van geschikte personen gewaakt. Voor bezigheid en voor uitspanning, door lectuur van verschillenden aard, en door onderscheidene soorten van spelen is ook ten behoeve der kinderen gezorgd. Een goede scheepsdoctor bevindt zich mede aan boord.

Den 4 Augustus is de *Joan* uit Hellevoetsluis in zee gezeild en den 7 aan den ingang van het Kanaal gepraaid.

— De *Precurseur* bespreekt op nieuw de gevaren, waarmede Belgie van den kant van Holland, in zijn handel wordt bedreigt. Aanleiding tot dit tweede artikel gaf een opstel in de *Echo Universel*, die erkent dat de ongerustheid, welke de *Precurseur* onlangs aan den dag legde, niet ongegrond is, omdat de superioriteit, die inzonderheid de Belgische doorvoerhandel aanvankelijk door de met spoed voltooide spoorwegen verkregen had, meer afhing van voorbijgaande, dan van plaatselijke en duurzame oorzaken, terwijl Holland tegenwoordig, door zijn stelsel van vrijen handel en de aansluiting zijner spoorwegen bij de Duitsche, zijne oude voordeelen op Belgie herwonnen heeft. De *Precurseur* vindt in elk van deze regels eene waarschuwing of eene les, doch meent ten slotte, dat de regering slechts afdoende maatregelen behoeft te nemen, om de concurrentie met Holland vol te houden. Het blad sluit met de uitdrukking van de hoop, dat het Belgische gouvernement het voorbeeld der Hollandsche regering zal volgen.

— Bij gelegenheid van het overlijden van den Franschen schrijver Eugene Sue, zal het niet ten onpasse zijn te herinneren, dat hij in het afgeloopen jaar lang te 's Gravenhage zijn verblijf heeft gehouden en voornemens was zich bepaaldelijk te Scheveningen te vestigen, doch dat de eerste verschijnselen van de ziekte, waaraan hij bezweken is, hem dat plan deden opgeven en naar Piemont vertrekken. Hij was ook daarom geneigd geweest te Scheveningen zijn verblijf te kiezen, omdat hij, zoo als men weet, een bijzondere voorliefde had voor het zeeleven, waarvan hij zoo menig bewijs in zijne werken heeft gegeven. Hij had ook door zijne geschiedenis van het Fransche zeewezen, welks zwakke gedeelte, het romantische, juist geschikt was, om bij het groote Fransche publiek meer gelezen te worden, eenen krachtigen stoot helpen geven aan de ontwikkeling der zeemagt van zijn vaderland en bij gelegenheid van het schrijven van genoemd werk, eene zeer onpartijdige hulde gebragt aan het luisterrijke tijdperk van Neêrlands zeewezen, en doen uitkomen, hoe Colbert bij de Nederlanders, in de Ruyters tijd te rade ging, om de Fransche marine te scheppen.

— Men schrijft uit Roermond, d.d. 5 Augustus: Gisteren namiddag had alhier een verschrikkelijk ongeluk kunnen gebeuren. In een ouden toren, genaamd de Kruidtoren, een der weinige overblijfselen van de vroeger bestaan hebbende vestingwerken, alwaar al het kruid van de winkeliers, ter voorkoming van ongelukken, wordt bewaard, hadden drie jongens van 11 tot 13 jaren oud, eene duif in eene der openingen van dien toren zien vliegen; dat dier er uit willende halen, kropen zij door eene in dien toren gemaakte opening, dienende tot luchtverversching, en lieten zich daar van eene hoogte van tien voet naar beneden vallen. Niet kunnende zien, staken zij eenige lucifers aan en vonden eene groote hoeveelheid kruid aanwezig; dadelijk vulden zij hunne zakken en kropen weder uit den toren, waarna zij zich buiten vermaakten met eenige hoopjes kruid te doen ontvlammen; eensklaps ontvlamt de geheele hoeveelheid die zij bij zich hadden, met het ongelukkig gevolg, dat zij allen verschrikkelijke brandwonden bekwamen. Een hunner, wiens buik bijna geheel verbrand is, ligt reeds op sterven en het is te vreezen, dat de beide anderen hem niet lang zullen overleven. Zeer gelukkig echter is het nog dat de hoeveelheid kruid in den toren aanwezig, bedragende 1500 a 1600 pond, en waarbij die kinderen met brandende lucifers zijn gekomen, geen vuur heeft gevat, want dan waren de ongelukken niet te berekenen, daar voorzeker een groot gedeelte der stad in de lucht ware gesprongen.

— De maatschappij tot *Nut van 't Algemeen* heeft zich bij verzoekschrift gewend tot Z. M. den koning, daarbij aandringende op eene spoedige en volkomene afschaffing der slavernij in de Nederlandsche bezittingen. Zij herinnert hoe andere volken en regeringen bereids voorlang het voorbeeld ten goede gegeven hebben en Nederland nog steeds besluiteloos en als ter halverwege staan blijft. Zij erkent nogtans, dat aan eene algemeene emancipatie eigenaardige bezwaren verbonden zijn en zonder zich te verdiepen in een onderzoek, hoe die zijn op te heffen, meent zij het tot hare roeping te mogen achten, om hare overtuiging uit te spreken omtrent hetgeen zij beschouwt als met eene billijke en volkomen emancipatie in strijd te zijn. Zij brengt daartoe aan de eene zijde de stelling, dat het niet te regtvaardigen zou zijn, om bij erkenning eener algemeene en solidaire verantwoordelijkheid des Nederlandschen volks, de geldelijke schade uitsluitend te doen dragen door de tegenwoordige eigenaren der slaven; en aan de andere zijde de meening, dat de kosten van de bevrijding der slaven, nimmer aan deze behooren toegerekend te worden, als hadden zij geen natuurlijk en onvervreemdbaar regt om de hun ontroofde vrijheid, ook zonder betaling van losgeld te herwinnen. Het besef van de volstrekte onregtvaardigheid der slavernij laat, volgens de maatschappij, niet toe, om de bevrijding afhankelijk te stellen van geldelijke onderhandelingen; zij zou het eindelijk eene jammerlijke illusie noemen, wanneer men met vermijding van den naam en met verloochening van het wezen der emancipatie, er toe over zou gaan, om de slavernij in onze West-Indische kolonien onder andere benaming en met andere meesters te bestendigen.

Wanneperveen, 4 Aug. Heden namiddag omstreeks 3½ uur, brak er boven deze gemeente een allerverschrikkelijkst onweder los. Onophoudelijk doorkliefden snelle bliksemstralen de lucht, die onmiddelijk door zware donderslagen gevolgd werden, dat tot laat in den avond voortduurde. In minder dan een uur waren de landerijen die bij gewoon water in den herfst droog blijven, door den stortregen als het ware in meren herschapen. Alhoewel er, zoover ons bekend is, aan menschen noch dieren eenig ongeluk is overkomen, is de verwoesting door den hagel en den geweldigen stormwind veroorzaakt, toch in waarheid groot te noemen. Vijf zware eiken en een elzenboom, digt bij elkander staande, werden in een oogenblik door een windhoos ontworteld, terwijl van vele woningen de daken aanmerkelijk zijn beschadigd.

RUSLAND.

De Keizer, die zijne Israelietische onderdanen in alles behulpzaam is wat tot uitbreiding en bevordering van hunne beschaving en tot verbetering van hunnen maatschappelijken toestand kan strekken, heeft op nieuw een bewijs zijner welwillendheid gegeven. Het woord *jood* namelijk is in geheel Rusland verboden, aangezien de lage volksklasse dit woord als eene uitdrukking om te schelden en te beleedigen bezigt; voortaan zullen de belijders der Mozaische leer niet anders dan *Israelieten* mogen worden genoemd.

— De cholera heeft zich te Petersburg weder vertoond. Er hadden dagelijks 20 gevallen plaats.

— De sprinkhanen, die meermalen in Bessarabie en andere streken v. zuidelijk Rusland groote verwoestingen aan de te veld staande gewassen aanrigten, zijn, luidens van daar ingekomen berigten, wederom in ontelbare scharen verschenen en hebben in korten tijd de hoop op een rijken oogst in dat deel van Rusland geheel vernietigd. Alle door de overheid aangewende pogingen zijn tegenover de myriaden dier insecten ontoereikend gebleven. De oudste lieden kunnen zich niet herinneren, dat deze gevleugelde dieren in zulke digte massa's te voorschijn gekomen waren.

Slechts zij die deze vreesselijke landplaag van nabij gezien hebben, kunnen zich een juist begrip daarvan maken. Wanneer, na langdurige hitte, zich in de onafzienbare moerassen van de Dobrudscha vergiftige dampen ontwikkelen, verheffen zich daaruit plotseling die walgelijke insecten, nemen, even als onweerswolken door den wind voortgedreven, hunnen weg naar het zuiden, of over de Zwarte zee naar Bessarabie en de Krim, en trekken dikwijls tot in de steppen van zuidelijk Rusland op. Millioenen en nog eens millioenen van deze dieren worden door de zee verzwolgen, maar dit beteekent weinig op den grooten hoop. Waar zij neervallen, zijn ze digter dan de droppels van den regen, vernielender dan de geweldige orkaan, en slechts zelden is de mensch in staat met al zijn vernuft zijnen oogst tegen die sprinkhanen te beveiligen. De grond wordt er in een oogwenk verscheidene duimen hoog mede bedekt, elke struik, elke halm waarop ze neervallen is plotseling verdwenen en op hunnen weg laten zij niets dan kale, verwoeste landen achter.

FRANKRIJK.

Karel Bonaparte, prins van Canino, is den 29sten Julij overleden. Hij was vooral in de geleerde wereld wegens zijne werken over botanie en ornithologie zeer gunstig bekend.

— De bouwkosten voor den nieuwen boulevard Sebastopol, die op den linker Seine-oever tot de plaats St. Michel wordt aangelegd, zullen voor twee derde door de stad Parijs en voor een derde door den Staat gedragen worden, met dien verstande echter, dat de bijdrage van den Staat het cijfer van 12 millioen francs niet mag overschrijden. De geheele boulevard zal op 37 a 38 millioen komen te staan, waartoe de stad Parijs 25 millioen moet bijdragen. Voor eene stad die zich zoo in schulden heeft gestoken als Parijs, is eene dergelijke uitgave voor verfraaijing nog al van eenige beteekenis.

— Dezer dagen heeft de Parijsche politie een troep katten-jagers betrapt en in verzekerde bewaring genomen, die hun bedrijf sedert eenige maanden met het beste gevolg in eenige voorsteden uitoefenden en een schrik waren voor de liefhebsters van katten. Uit hunne verklaringen is gebleken, dat zij hunne vangst met veel voordeel aan de kleinere gaarkeukens wisten kwijt te raken.

— Eene nieuwe poging zal worden gedaan om Frankrijk met Algerie door eenen onderzeeschen telegraaf te verbinden. De daarvoor bestemde kabel is bijna gereed en zal op het eind dezer maand ingescheept worden. Zoodra deze linie tot stand gebragt is, zal er, naar men verzekert, ook eene telegraaf-communicatie tusschen Marseille, Malta en Corfu aangelegd worden.

ENGELAND.

Londen, 30 Julij. Te Dublin zal weldra een proces beginnen, dat ongetwijfeld veel belangstelling zal opwekken. Den 13 November van het vorige jaar werd namelijk de kassier van den Dublinschen spoorweg, de heer Little, in zijn bureau vermoord gevonden, terwijl de kas geledigd was. De misdaad, welke met veel behendigheid ten uitvoer is gebragt, had niettegenstaande alle nasporingen der policie, nog niet tot ontdekking geleid, toen onlangs eene zekere vrouw haren man als den moordenaar van den heer Little en den dief van het geld dat in de kast was, aangaf. „Ik kan," heeft zij onder anderen gezegd, „die misdaad niet langer verborgen houden, daar zijn zieleheil er mede gemoeid is, want hij zou nimmer tot berouw komen, indien ik zweeg. „Het is, dus zeide zij tot haren man toen beide verhoord werden, „om uwe ziel te redden, dat ik u aan het geregt overlever." De bewijzen, door die vrouw bijgebragt zijn meer dan voldoende, om den man te doen veroordeelen.

BRITSCH-INDIE.

De opstand in Britsch-Indië is voor het oogenblik de groote kwestie van den dag. Men begint van lieverlede meer bijzonderheden te vernemen, maar daardoor komt men ook tot de zekerheid, dat Delhi nog in de magt der muiters is, welke geruchten er ook in omloop zijn gebragt omtrent de inneming dier plaats of van het fort der stad door de Engelsche troepen.— In het Hoogerhuis is de vrees geopenbaard, dat, zoo de inname niet spoedig plaats vindt, het leger voor die stad van allen toevoer zou werden afgesneden, zoodra de regentijd was ingevallen, en het lot dier troepen dan allertreurigst zou wezen.

Ook blijkt uit partikuliere brieven dat de toestand in Bengalen en elders ernstiger is dan men zich had voorgesteld. Het tafereel dat zij ophangen van den staat van zaken, bewijst dat Engeland zeer veel moeijelijkheden zal hebben te overwinnen om zijn gezag te herstellen.

DUITSCHLAND.

— Den 27sten Julij heeft de Koning van Hannover den eersten steen gelegd voor een nieuw koninklijk slot te Montbrillant. Hij sprak daarbij o. a. het volgende: „De hoeksteen van dezen nieuw op te rigten koningszetel zij Hem gewijd die de grond- en hoeksteen is van ons geloof, Jezus Christus. Ja, de Heer make dit koninklijk slot — gelijk hij de paleizen van alle Koningen steeds meer moge doen zijn — tot een waar Godshuis, waarin slechts datgene geschiedt wat den Heer welgevallig is, waarin slechts Hem wordt gediend in woord en daad, in geloof en werk. Hier op deze plaats, waar eens mijne dierbare ouders hebben gewoond, waar later de Almagtige mij aan de zijde mijner beminde echtgenoot en in het bezit van geliefde kinderen eene zoo gelukkige huiselijkheid schonk, als slechts aan weinige vorsten is vergund, breng ik Hem daarvoor mijn opregten dank en bid Hem, mij die immer te doen behouden en ze in gelijke mate aan de toekomende geslachten van mijn huis te verleenen. Want een gelukkig huisgezin is gewis het grootste onderpand van Goddelijken zegen voor den Koning en, wanneer God het wil, voor het land. Moge het Welfische koningshuis, gelijk elders, zoo ook onder het dak van dit nieuw te bouwen slot, den rijksten zegen tot aan het einde aller dingen ondervinden en moge de Almagtige alle leden van mijn huis, in 't bijzonder de Koningen, door zijnen heiligen geest verlichten, opdat zij steeds de groote pligten gedenken die op hen rusten: bevordering van het eeuwige en tijdelijke welzijn hunner onderdanen."

— Den 26sten Julij is in de nabijheid van Altenstein, het zomerverblijf van den hertog van Meiningen, eene niet onbelangrijke kerkelijke plegtigheid gevierd. Het is bekend, dat *Luther* op zijne terugreize van Worms, in bedoelde eenzame landstreek door twee edellieden, die in dienst standen van den keurvorst *Frederik den Wijze* van Saksen, gevangen genomen en naar den zekeren Wartburg gebragt werd, waar hij, niet bereikbaar voor de aanslagen en navorschingen zijner vijanden, zijne onsterfelijke overzetting van het nieuwe testament in de Duitsche taal voleindde en daarmede een eigenlijken grondsteen legde voor de Hervorming; want zonder deze ontroering van den wakkeren geloofsheld en het veilige toevlugtsoord zou waarschijnlijk het werk der kerkverbetering vertraagd of onderdrukt zijn.

De thans regerende hertog van Meiningen meende de gedenkwaardige plaats, waar de afgezanten van den keurvorst uit de duisternis van het woud te voorschijn kwamen en den Godsman die zijn leven niet zeker was, gevangen namen, door een gedenkteeken te moeten versieren. Daar verheft zich thans een eenvoudig, waardig monument, dat op gemelden dag kerkelijk is gewijd. Tot dit doel waren de hertog van Meiningen met zijn huisgezin, alsook de groothertog en de hertog *Bernard* van Weimar en een groot aantal belangstellenden uit den omtrek en van verre te zamen gekomen. De hofprediker dr. *Ackermann* hield, nadat een door duizenden monden aangeheven „Een vaste burgt is onze God" door de eenzaamheid des wouds had weêrklonken, eene treffende feestrede, gesloten door gebed en algemeen gezang. Ook eenige nakomelingen van *Luther's* familie waren bij deze plegtigheid ter eere van hunnen grooten voorvader tegenwoordig.

— Een brief uit Napels van den 20sten Julij deelt eenige bijzonderheden mede omtrent eene nieuwe uitbarsting van den Vesuvius. Reeds sinds langen tijd had men een onderaardsch gedruisch vernomen, hetwelk eene ophanden zijnde uitbarsting aankondigde en de bewoners der omstreken van dien berg met vrees vervulde, en eindelijk zag men den 19den Julij des avonds een breeden lavastroom uit den Vesuvius opstijgen, welke echter gelukkig de rigting naar den Fosso del Faraone, eene ontzettende kloof tegenover de zee, insloeg en daardoor de bewoners van Portici, Resina en Torre del Greco van vrees bevrijdde. Te Napels bragt dit grootsche schouwspel iedereen op de been en een groot aantal vreemdelingen besteeg den berg met fakkels, terwijl gendarmes en liniepiketten de menigte vergezelde, om onvoorzigtigheid der bergbeklimmers en ongelukken, zoo als bij de jongste uitbarsting hadden plaats gehad, te voorkomen. De eigenaars van logementen hebben dadelijk per telegraaf berigt van deze gebeurtenis gegeven aan het buitenland, ten einde vreemdelingen naar Napels te lokken.

Uit Thuringen wordt gemeld, dat de plaats, op welke dr. *Martinus Luther* in de 16e eeuw, op zijne terugreis van Worms naar de zijde van Gotha, op last van den keurvorst *Frederik* van Saksen, die voor 's mans veiligheid beducht was, door twee edellieden is aangehouden en als gevangene naar den Wartburg gevoerd, lang kenbaar is geweest door een ouden beukenboom, die sedert den naam van Luthers-beuk heeft gedragen, even gelijk eene daarbij gelegene beek steeds de Luthers-beek is genoemd. Deze boom is in 1841 omgewaaid, en op last van den regerenden Hertog van Saksen-Meiningen is daar ter plaatse een gedenkteeken gesteld, bestaande in eene zuil, vervaardigd door den steenhouwer *Sauer*, uit Hermansfeld. Den 26 julij is dit gedenkteeken plegtig en kerkelijk ingewijd, in bijzijn van duizenden belangstellenden, waaronder eene menigte bergwerkers, die er steeds roem op dragen, dat de hervormer uit een geslacht, bij 't welk dit bedrijf inzonderheid in eere was en werd uitgeoefend, gesproten is. De Hertog van Meiningen was, met geheel zijn geslacht, met den Groot-Hertog van Weimar en zijn oom, den hertog *Bernhard*, daarbij tegenwoordig. Na het aanheffen van *Luther's* kerklied „Een vaste burg is onze God" door al de aanwezigen, heeft de hofprediker, dr. *Ackermann* van Meiningen, eene redevoering gehouden, en is de plegtigheid besloten door een stil gebed, 't welk door al de aanwezigen staande is uitgestort. Het geheel heeft een diepen indruk gemaakt op de menigte, welke aan dit feest deelnam.

FEUILLETON.

CATALINA DE CRAUSO.

NAAR HARE EIGENE GEDENKSCHRIFTEN.

(*Vervolg.*)

Hij (de alcade) verzocht hem daarom (ofschoon hij tot zijn leedwezen noch naam, noch vaderland, noch stand des vreemdelings kende), hem de eer aan te doen van bij hem te komen eten. Catalina haalde verschen adem, en zich den raad van den President van La Plata herinnerend, hernam zij: "Ik heet don Jose de Salta, ben vaandrig (alferez) in dienst zijner Katholieke Majesteit; mijn vaderland is Biscaye en ik reis in eigene aangelegenheden naar Cuzco."—"Hoe gelukkig!" riep don Antonio, "mijn oom is een Baskier gelijk gij en reist morgen naar Cuzco. Als het u niet onaangenaam is sennor alferez, doen wij de reis te zamen."

Onder de bescherming der wet, met de justitie in eigen persoon te reizen, kon onze heldin niet dan zeer aangenaam zijn, want de zich onafzienbaar ophoopende avonturen begon zij reeds moede te worden. Zij nam de uitnoodiging met vreugde aan en volgde don Antonio naar den alcade. Don Pedro de Chabarria (zoo heette de waardige regter) ontving den gast met de grootste vriendelijkheid, betuigde zijn leedwezen over het zotte avontuur en stelde hem aan donna Maria voor, eene schoone Andalusische, die hij het jaar te voren gehuwd had. Donna Maria was een echte Sevilaansche, eene groote blonde dame, van wonderbaar slanke gestalte, met zwarte door lange wenkbraauwen overschaduwde oogen. Haar vurige, geheel zuidelijke blik stak zonderling af bij de blondheid haars gezigts en harer haren. De alferez vond haar verrukkelijk. Ongemeen vriendelijk in het huis des alcades ontvangen wordende, ontwikkelde hij, om zich in de gunst zijns gastheers en zijner gastvrouw te dringen, al de aanvalligheid van zijnen geest. Hij verhaalde eenige brokstukken zijner reizen, zonder zijne toehoorders te vermoeijen, sprak van veel, wat hij wist, en leidde het gesprek nu hierheen, dan daarheen. Hij beviel ongemeen in het koffijhuis dezer kleine stad, alwaar onderhoudend gezelschap zeker dun gezaaid was. Dat moet een voortreffelijke reisgenoot zijn, dachten de kasteleins en de alcade wenschte zich met deze ontmoeting even zoo wel geluk, als don Jose (Catalina) zelf. Scherpzinnigheid was juist don Pedro de Chavarria's hoofddeugd niet en de alferez wist weldra, waaraan hij zich dienaangaande te houden had. Reeds in het eerste uur had hij bemerkt, dat de schoone oogen der sennora zeer dikwijls de blikken van neef Calderon ontmoetten en hem duizend geheimen schenen te willen mededeelen. Eer nog het middagmaal ten einde was, koesterde don Jose geenen twijfel meer aan het ongeluk des alcades. Daar hem dit echter eigenlijk niet aanging, dacht hij er ook verder niet meer aan en nam des avonds laat afscheid van zijnen gastheer en zijne gastvrouw, om zijne voorbereidingen tot de reis te maken.

Sedert lang had Catalina die gemoedsrust niet genoten van heden; alle hindernissen werden voor haar vlak gemaakt. Wie had het ook kunnen denken, dat juist deze avond, die er haar zoo zeker van maakte, dat die liefde, welke zij vermoedde, de kiem van een bloedig ongeluk in zich bevatte, die weldra aan haar dol landloopers leven een einde zou maken?

Den anderen morgen, toen zich don Jose op het bepaalde uur voor de deur van den alcade bevond, trof hij aldaar eene gansche karavaan, die tot de afreis gereed was. Men had voor donna Maria eenen dier draagstoelen gereed gemaakt, die, door twee muildieren gedragen, toen ter tijd een zeer gebruikelijk vervoermiddel in alle Spaansche landen waren. Vier bedienden, met laarzen tot aan de heupen, gewapend tot aan de tanden en op sterke muildieren gezeten, maakten het escorte hunner gebiedster uit. Een statige hengst wachtte op don Pedro de Chavarria, en sennor Calderon kwam weldra bevallig op eenen appelschimmel aantrippelen, welks zeldzame kleur men nog veelvuldig in de Spaansche rassen aantreft. Het was eene lange en gevaarlijke reis, die van La Paz naar Cuzco, en onze tegenwoordige dames, gewoon aan het zachte wiegelen in hare schommelstoelen, zouden niet zonder gevaar zulk een uitstapje, midden door een woest, ledig land ondernemen. Donna Maria verscheen, van den bovenrand harer kam tot aan de punten harer schoenen in eene zijden mantille gehuld, eene roode anjelier aan elken slaap des hoofds, den waaijer in de hand, en groette don alferez zeer bevallig, Calderon met een teeder blikje, en klom in haren draagstoel. De ruiters gaven hunne paarden de sporen en de karavaan brak op.

Daar men vier uren des morgens en vier uren des namiddags reisde, en wel op vermaledeide wegen, kon men niet meer dan tien of twaalf leguas op eenen dag afleggen. Des avonds kwam men in de eene of andere ellendige hut, eene verlatene venta, dat is in eenen stal, waar een hoek te gelijk tot keuken, eetkamer, salon en slaapkamer diende. Men at daar zoo goed als men kon. De bedienden des alcades sloegen uit linnen en mantels eene soort van tent en bed voor donna Maria op; de mannen behielpen zich, zoo goed zij konden, op stroo. De schoone Andalusische scheen de lengte en de vermoeijenissen der reis volstrekt niet te voelen. Met hare blikken den ganschen dag den gelukkigen Calderon vervolgende, die onder hare oogen met echt Spaansche pronkzucht paradeerde en zijnen appelschimmel aanhoudend bravourfiguren liet maken, scheen zij aan geheel andere dingen te denken. De heer gemaal draafde veel vreedzamer achter den draagstoel aan. Toen de reis eenige dagen geduurd had, meende de alferez te bemerken, dat de van natuur reeds donkere gelaatstrekken des alcades hoe langer hoe donkerder werden. Hij zag, hoe in dit tot hier toe argeloos hart de argwaan ontkiemde en wies. De alferez begon er een voorgevoel van te krijgen, dat het tooneelspel als een treurspel eindigen zou. Maar wat te doen? Dronken van jeugd en van liefde, gaven de beide minnenden zich aan den stroom des levens over, zonder aan het gevaar te denken, gelijk twee zwanen, die zich door den stroom eener rivier laten voortdrijven, zonder er een voorgevoel van te hebben, dat haar verder naar onder de kogel des jagers wacht. De alferez had zich op de reis naauw aan Calderon aangesloten, maar deze had hem slechts van zijn huis, van zijn vermogen, van zijne paarden en voornamelijk van zijnen oom, den bisschop van Cuzco verhaald. Van zijne liefde had hij den alferez geen woord gezegd en deze, altijd met het voornemen om Calderon te waarschuwen, kon zich toch niet verhelen, dat juist deze achterhoudendheid zijn voornemen nog moeijelijker en teederder maakte.

Ondertusschen ging de reis steeds voort en men bereikte het laatste station. Het was eene kleine, nieuwgebouwde stad, ongeveer tien leguas van Cuzco. Sedert kort was er eene burgerlijke overheid in dit stadje gevestigd, en het bleek, dat de corregidor een zeer goed bekende van don Piedro de Chavarria was. Deze verschafte aan de schoone reizigster een gepaster nachtleger, dan die der laatste dagen waren. Men rigtte voor haar een klein pavilloen in, dat bij het huis des corregidors behoorde. Dit pavilloen, dat van hout was gebouwd, bevatte maar een eenig vertrek gelijk vloers. Dit vertrek had twee ramen, die zes of zeven voet hoog waren; door de deur kwam men op eenen met slingerplanten versierden trap. Hier sloeg men de behuizing van donna Maria op; zij vreesde niet den nacht alleen op eenen geringen afstand van het huis des corregidors door te brengen, en trok dezen koepel eene nog vochtige, voor alle winden open staande kamer voor, die haar gastheer met haren echtgenoot deelde. De alferez en Calderon rigtten zich, zoo goed zij konden, in de beste locanda van het stadje in. Men at vrolijk met elkander en bragt den avond in het pavilloen door.

Het was een schoone zomernacht; een luw zuide windje wiegde de bloeijende boomen; de lucht was met liefelijke geuren vervuld. Aan een der opene ramen zat donna Maria, bleek en verstrooid; haar voorhoofd rustte op de eene hand, en met de andere ontbladerde zij eene jasmijnbloem; zij had de oogen half gesloten, als of zij sluimerde, maar zij sluimerde niet. Calderon had eene guitarre ontdekt. Welk een Spanjaard zou niet eenen Bolero of eenen fandango weten te zingen. De jongman had eene vurige, trillende stem. Hij zong bij de mandoline eene reeks dier Spaansche quatrains, die op elkander volgen, men weet niet waarom, zonder den eenen of anderen zamenhang, en dikwijls zoo zwaarmoedig en mystiek zijn, dat zij zonderling bij de melodie afsteken. Hij zong

Gindsche vogel, lieve moeder,
Op een tak van den olijfboom,
Moeder, laat die vogel zwijgen;
Want zijn lied verscheurt het hart mij.

Niet meer ben ik, wat ik eenmaal,
Wat ik 't aller tijd geweest ben;
'k Ben nog slechts een beeld des jammers,
Hangend aan den naakten muur ginds, enz.

De corregidor luisterde met aandoening: hij dacht zonder twijfel aan het verre vaderland. De alcade loerde en peinsde. De alferez was vermoeid; hij onderdrukte het eene geeuwen na het andere. Tegen elf uren nam donna Maria afscheid van hare gasten. De corregidor verwijderde zich het eerst met den alcade, terwijl de alferez naar zijnen hoed zocht en Calderon naar hem wachtte, als of hem ook iets ontbrak. Op het oogenblik dat don Jose (om den alferez bij zijnen nieuwen naam te noemen) zich verwijderde, bemerkte hij, dat donna Maria eenen verstolen blik van Calderon op de opene deur wierp en bijna op hetzelfde oogenblik een der lichten uitblies, eene pantomine, die steeds en ten allen tijde door de minnenden dus is uitgelegd: zoodra het hier donker zal zijn, kom dan terug. Calderon knikte bijna onmerkbaar en verwijderde zich met don Jose. Zij klommen den trap af, toen donna Maria nog eens verscheen, verklarende, dat zij een weinig frissche avondlucht in den tuin wilde scheppen. Zij begeleidde hen tot aan de deur, die zij zelve sloot. Toen zij een boschje digt bij den tuinmuur voorbij gingen, meende de alferez in de schaduw twee donkergloeijende oogen te zien, hij hoorde in de struiken iets ruischen en vlugtige schreden. "Wat is dat?" vraagde donna Maria.—"Er vliegt een vogel op," antwoordde Calderon.

Vijf minuten later kwamen de alferez en zijn kamerand in hunne herberg aan en gingen terstond naar hunne kamer. Er was nog geen kwartier verloopen toen Calderon's deur zachtjes geopend werd en de gelukkige, in eenen donkeren mantel gehuld, uit het huis sloop. Op den huisdrempel stiet hij op den alferez, die hem reeds was voorgegaan. "Vergeef mijne vrijpostigheid," fluisterde deze, "maar ik meen u te moeten zeggen, dat de lucht heden nacht ongezond voor u is." Don Antonio verzocht den ongeroepen waarschuwer gramstorig, zich met zijne eigene zaken te bemoeijen. Don Jose liet zich daardoor niet uit het veld slaan; hij deelde Calderon zijne bezorgdheid, zijnen argwaan, zijn geheim voorgevoel mede, dat hij niet verzetten kon: maar zijne waarschuwing bleef vruchteloos. De neef des alcades hoorde hem eenige oogenblikken aan, streek zich over den snorbaard, knikte bedankend en ging, zonder te antwoorden. Don Jose volgde hem op eenigen afstand; hij drong hem in den tuin na en zag van verre aan het venster des koepels het licht, van donna Maria als een lichtbaken flikkeren. Calderon, in eenen mantel ge-

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

J. QUINTUS, REDACTEUR.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

DINGSDAG, DEN 8 SEPTEMBER 1857.

DE NIEUWSBODE KOST VOOR NEDERLAND $3,50 PER JAAR; $2,00 IN DE ZES MAANDEN; ENKELE NOMMERS 10 CENTS.

KLEINE SOMMEN GELDS, HETZIJ BENEDEN EEN DOLLAR, OF CENTEN BOVEN EEN OF MEER DOLLARS, KUNNEN ONS [illegible] PER BRIEF IN POSTSTEMPELS VAN EEN EN DRIE CENTS, VAN LAATSTGENOEMDE 'T LIEFST, IN BETALING WORDEN TOEGEZONDEN.

ZULKE STEMPELS KAN MEN KOOPEN BIJ ALLE POSTMEESTERS.

GEREGISTREERDE BRIEVEN MET GELD KAN MEN VAN ONZEN RISICO ZENDEN. VOOR HET REGISTREREN MOET DE AFZENDER 5 CENTS BETALEN.

NB.—GEBOORTE-, TROUW- EN DOODBERIGTEN WORDEN OPGEPLAATST VOOR 25 CENTS.

De Republikeinsche Staats conventie.

Deze Conventie, den 2 dezer in het Kapitool te Madison vergaderd, werd ten 12 ure tot orde geroepen, door den heer L. P. HARVEY, Voorzitter van de Staats Centrale Commissie, waarna de heer Dr. S. AYER, van Dodge County, tot voorzitter der Conventie, James B. Gray en Gregor Menzel tot Vice Presidenten, en L. D. H. Crane en J. W. Partridge tot Secretarissen verkozen werden.

Na eenige preliminaire handelingen, die wij om derzelver langwijligheid achterwege laten, ging de Conventie over tot het doen eener informele ballotage voor Gouverneur, met den volgenden uitslag:

E. D. Holton, 70: W. D. McIndoe, 57; A. W. Randall, 24; W. Spooner, 4; J. Allen Barber, 4; Simeon Mills, 2; Coles Bashford, 9; David Taylor, 3; D. Worthington, 1; F. S. Lovell, 2; C. C. Sholes, 1; H. C. Bull, 2; J. A. Sleeper, 1; Blank, 4.—Aantal uitgebragte stemmen 187.

Hierna ging de conventie uiteen, tot 's avonds half acht.—In den avond werden drie ballotages gehouden, waarvan de laatste stond:

McIndoe, 62; Holton, 51; Randall, 45; Bull, 30.

Den volgenden morgen (Vrijdag) werden de werkzaamheden hervat, en na het intrekken der namen van McIndoe en Holton, stond de zevende ballotage als volgt:

Aantal uitgebragte stemmen 188.—A. W. Randall, 99; J. W. Boyd, 45; H. C. Bull, 11; J. P. McGregor, 16; L. P. Harvey, 6; J. H. Knowlton, 6; F. S. Lovell, 2; J. W. Warren, 1; D. Atwood, 1; Blank, 1.

Hierop werd de achtbare ALEXANDER W. RANDALL als den benoemden candidaat der Conventie verklaard.

Eene commissie, uitgezonden om den heer Randall van zijne benoeming berigt te geven, verscheen toen met laatstgenoemden in de conventie, en introduceerde ZEd. aan den President.

Deze zeide: Het is mijn pligt—mijn aangename pligt—u bekend te maken, dat gij tot Republikeinschen Candidaat voor Gouverneur benoemd zijt. Wij hopen en vertrouwen, dat gij met glans zult verkozen worden.

Regter *Randall* zeide hoofdzakelijk het volgende:—Mijne Heeren, Leden der Conventie! Ik ben menigmaal in netelige omstandigheden geweest, maar nimmer te voren was ik in zulk eene netelige positie als thans. Ik ben geen candidaat geweest voor deze of eenige andere benoeming in handen van deze conventie. Ik heb geene poging gedaan om het te worden; ik ben door geene gaten gekropen en heb geen vuilnis gegeten. (Toejuichingen.) Ik heb tot geen lid dezer conventie gesproken, om bijstand of gunst te verzoeken, ten einde deze benoeming te verwerven. Allen, die hier tegenwoordig zijn, kunnen dit getuigen. Het is slechts eenen korten tijd geleden, dat ik besloot een inwoner der stad Milwaukee te worden, en daar een kantoor opende, om mijn beroep uit te oefenen, en niet met de bedoeling, om mij dezen heerst in eenigen politieken strijd te mengen. Spoedig daarna drong men bij mij aan, dat ik een candidaat voor dit ambt zoude worden. Eenigen tijd weigerde ik het, en het was slechts op het dringend verzoek van persoonlijke en politieke vrienden, dat ik er eindelijk in bewilligde de benoeming aan te nemen, in geval dezelve zonder van mijne zijde gevraagd of gezocht te zijn kwam. Ik zeide tot mijne vrienden te Waukesha en Milwaukee: gaat naar Madison, benoemt goede mannen, die door en door de grondbeginselen der Republikeinsche partij zullen vertegenwoordigen, geeft geen acht op iemands slechts persoonlijke eerzucht. Zulk een ticket heb ik gemeend veel gewigtiger te zijn, dan het streelen van mijne eigene persoonlijke eerzucht of van die van iemand anders. Ik neem deze benoeming aan. Ik zal den strijd aanvangen. Ik zal verkozen worden, als alle eerlijke en prijzenswaardige middelen, die kunnen gebruikt worden, mij zullen doen verkiezen. (Toejuichingen.) Als ik overwonnen word, zal ik vallen met mijn aangezigt naar den vijand gewend. Het betaamt mij er iets bij te voegen, aangaande de gedragslijn, die ik volgen zal, in geval ik verkozen word. Ik zal geen handel drijven. (Toejuichingen.) In de vervulling mijner ambtspligten zal ik door niemand, door geen hoop volks of door geene factie bestuurd worden; maar ik zal trachten eerlijk en opregt de pligten te vervullen, onder de constitutie en de wetten. Ik zal, als ik raadgevers roep, slechts hen uitkiezen, welke ik geloof de beste en standvastigste en echtste Republikeinen van Wisconsin te zijn.—Gehoorzamende aan de constitutie van den Staat en de Vereenigde Staten, zal ik aan dezelve gehoorzamen, in overeenstemming met de leer, afgekondigd door Andrew Jackson, en goedgekeurd door Charles Sumner, zooals ik die versta. (Sterke toejuiching.) Als executief van den Staat, zal ik mij verzetten tegen elke poging, om de Federale autoriteiten in de wettigen uitoefening hunner ambtspligten te weerstaan of belemmeren, maar ik zal, tot het uiterste van de Executieve magt des Staats, alle en elke poging van het federale gouvernement tot inbreukmaking op of tot overweldiging van de regten der Staten, weêrstaan. (Groot gejuich.) In zoo verre het in mijne magt is, zal ik elke poging aanwenden, om allen in den Staat gelijkelijk in het genot hunner regten te beschermen, zonder acht te slaan op geloof, geboorteplaats of stand. Ik dank u, mijne heeren—uit grond van mijn hart dank ik u—voor de groote eer, welke gij mij hebt aangedaan, en voornamelijk dank ik die welwillende vrienden, die, zonder eenige verpligting of zonder daarom verzocht te zijn, mijnen naam voor die benoeming hebben voorgedragen. Mijne heeren, ik dank u voor uwe vriendelijke oplettendheden. (Langdurend en luidruchtig gejuich.)

De conventie ging hierna over tot het doen eener informele en daarna tot eene formele ballotage voor Luitenant Gouverneur, welke laatste stond als volgt:

Aantal stemmen 182.—Carl Schurz 145; D. D. Cameron 22; C. Roser 3; N. H. Virgin 3; E. L. Phillips 2; T. Reynolds 2; Shimmey 1; R. J. Walker 1; D. Taylor 3; Pinkney 1; Blank 4.

Op motie werd de heer CARL SCHURZ, van Watertown, tot Luit. Gouverneur verklaard.

Mr. SCHURZ, hiid geroepen zijnde, trad voorwaarts en zeide hoofdzakelijk:—Mijn heer de President en heeren van de Conventie! Ik weet wel, dat de geringe dienst, welke ik aan de Republikeinsche zaak gedaan heb, mij geene aanspraak kan geven op de zoo verheven en eervolle plaats, als die, welk gij mij hebt waardig gekeurd. Ik voor mij zelven zou er de voorkeur aan geven, als gemeen soldaat in de gelederen te strijden. Maar als deze plaats mij gegeven is, gelijk ik ook geloof, als een teeken van achting jegens die digte colonne Duitschers, die zich aan de Republikeinsche zaak heeft aangesloten, in haar grootsche streven, om dit land van de slavernij te zuiveren, neem ik dezelve als zoodanig aan, en dank er u van harte voor. Ik behoor tot die klasse van Duitschers, die weten dat zij eer verschuldigd zijn aan het oude en dankbaarheid aan het nieuwe vaderland, en die, gestreden hebbende in de veldslagen der vrijheid in het oude land, weten dat zij hier op het laatste bolwerk der vrijheid in de wereld staan, en bereid zijn om het gelijk de dappersten der uwen te verdedigen.

Toen de heer SCHURZ zijne welsprekende aanmerkingen geeindigd had, rees de conventie op als één man en hief drie daverende juichkreten aan voor CARL SCHURZ!

Wij hebben bovenstaande zoo kort mogelijk medegedeeld, om ruimte te sparen, en moeten ook de volgende benoemingen, die met eene opmerkelijke eenheid van gevoelen gedaan werden, in de volgende regelen te zamen vatten:

Voor Secretaris van Staat, JOHN L.V. THOMAS, van Rock County.

Voor Staats Schatmeester, SAMUEL D. HASTINGS, van La Crosse County.

Voor Procureur Generaal, MORTEMER M. JACKSON, van Iowa County.

Voor Bank Comptroleur, JOHN P. MCGREGOR, van Columbia County.

Voor Staats Opziener van Openbaar Onderwijs, JOHN G. MCMYNN, van Racine County.

Voor Staats Gevangenis Commissaris, EDWARD M. MCGRAW, van Sheboygan County.

Wie en wat zij zijn, hopen wij in ons volgend nommer mede te deelen, daar ons bestek thans geene langere uitweiding gedoogt.

MRS. CUNNINGHAM'S VROEGER LEVEN.—Er zijn veel vertelseltjes in omloop betrekkelijk de vroegere geschiedenis van deze vrouw, maar weinigen, tot ons leedwezen, stellen haar in een gunstig daglicht.—Op het volgende, meenen wij, kan men volkomen staat maken:

Ongeveer acht jaren geleden was Mrs. Cunningham huishoudster bij zeker jong doctor G—n, die destijds in de vierde straat van de negende wijk (ward) woonde. De doctor was toen ongehuwd, en behoorde tot eene hoogst aanzienlijke familie. De dame begon, na verloop van eenigen tijd, dezelfde fratsen uit te hangen, en "zette haren strik," zoo als zij bij Burdell deed, op het treurige einde na. Dr. G. wilde gaarne van haar af zijn, maar zij wilde niet gaan.—De doctor vond er iets op. Hij ging naar eene brandspuit compagnie in zijne buurt, vertelde aan de jongens hoe het er mede gelegen was, vulde hun de handen wat, en in minder tijds dan wij met het schrijven van dit artikeltje hebben doorgebragt, zat madame Cunningham, met haren ganschen rommel, op straat. Had dr. Burdell ook zoo gedaan, dan zou hij misschien ten huidigen dage nog in leven zijn.—*N. Y. News.*

NIEUWE ONTHULLING IN UITZIGT.

De New Yorksche bladen gaven onlangs te kennen, dat uit de bevallingscomedie van Mrs. Cunningham, hoogst waarschijnlijk nieuwe gewigtige onthullingen betrekkelijk de vermoording van dr. Burdell zouden voortvloeijen. De *Tribune* gaf reeds eens te verstaan, dat dr. Catlin bij het voorgewende trouwen van Mrs. C. met Burdell, de persoon des laatsten had voorgesteld. Volgens den correspondent van het Boston *Journal* moest men gelooven, dat Catlin ook bij den moord eene rol heeft gespeeld. De correspondent deelt mede, dat er daadzaken aan den dag zijn gekomen, volgens welke Burdell niet des avonds na elf uren, wanneer hij gewoonlijk te huis komt, maar reeds kort na 7 uren, den tijd zijner terugkomst van het eten, was vermoord. Men heeft den vermoedelijken moordenaar voor 7 uren in het huis van Burdell zien gaan; daar wachtte hij, barvoets, in het kabinetje of kleine kamertje, op de terugkomst van Burdell van het eten, om hem van achter aan te vallen en te worgen; zijn kameraad wachtte in het naaste vertrek met eenen dolk, om den moordenaar des noods bij te staan. En de dolk is *"met de wanhopigheid eens nieuwelings"* gebruikt. De bewoners van het huis waren afwezig, toen de daad geschiedde. De kleederen waren verbrand, eer de familie terugkeerde. "De in het proces aangevoerde reuk van leder is slechts een dier sprookjes van de er in betrokkene geneeskundige personen, die in deze verschrikkelijke zaak eene rol speelden." Toen de daad geschied was, sloop de moordenaar, in Burdell's mantel en hoed, de achterdeur uit en keerde ten 11 uur, het gewone uur van Burdell's te huis komen, weder in hetzelfde gewaad in het huis terug en trad zachtjes binnen, om geen opzien te baren. Dezelfde man heeft Burdell bij de gewaande trouwing voorgesteld en den ligtgeloovigen en ongeloofwaardigen Marvine misleid. De getuigen, die verklaarden, dat zij Burdell ten elf ure in het huis zagen gaan, hebben slechts den moordenaar in Burdell's mantel en hoed gezien.

Zijn de bovenstaande, door den correspondent van het Boston *Journal* medegedeelde daadzaken juist, dan is het ligt te verklaren, hoe het kwam, dat Burdell op dien avond na het eten, dat hij ten 6 ure in het Metropolitan hotel pleegde te gebruiken, op geene der plaatsen, waar hij des avonds tot 11 uur pleegde te zijn, door geenen zijner vele bekenden gezien werd, en men hem toch (dat is: zijnen mantel en zijnen hoed) ten 11 ure het huis had zien binnentreden: hij was toen reeds bijna vier uren een lijk.

Het thans te verwachten proces zal eene nog veel grootere belangstelling opwekken, dan het vorige, dat met de vrijspraak van Mrs. Cunningham eindigde.

REIS VAN EEN JAGT VAN DRIE EN TWINTIG TON VAN NEW YORK NAAR LIVERPOOL.—(Het volgende artikeltje is door plaatsgebrek eenige weken blijven liggen; doch het is daarom niet minder merkwaardig. *Red. N.*) — De Liverpool *Post* zegt in zijn nommer van 29 Julij: "De aankomst, gisteren, in deze haven, van het jagt *Charter Oak*, van New York, levert een treffend bewijs op van hetgeen volharding kan te weeg brengen, en toont ons Engelschen de soort van stof aan, waarvan onze overzeesche neven gemaakt zijn. De *Charter Oak* is een scheepje, 43 voet lang, 13 voet breed, 5 voet 3 duim diep, en heeft eenen inhoud van 23 ton. Het was gebouwd en opgetuigd door deszelfs kapitein en eigenaar, den heer Webb, in Connecticut, en door hem en één man veilig over den stormachtigen Atlantischen Oceaan gebragt, in den tijd van zeven en dertig dagen. Het voer af met den kapitein en twee man, maar een der laatsten viel ongelukkig den eersten dag over boord. Voor de meesten zou dit genoeg geweest zijn, om hen van hunne gevaarlijke onderneming af te schrikken, maar onze twee onverschrokkene zeevaarders (van welke de een nooit van te voren op zee geweest was) waren niet bang te maken. Zonder eenen chronometer (tijdmeter,) (want niet een wilde er een in zulk een broos vaartuig vertrouwen, en de kapitein was te arm om er een te koopen) zonder eene kaart van de kust, waarop zij aan stuurden, vervolgden deze twee mannen hunnen gevaarlijken weg, door verscheidene stormen heen, en bereikten Liverpool in den gezegden tijd."

De Baltimore *Patriot* verhaalt een voorval van eenen man, die, veertien jaar geleden, te Baltimore, met een mes in den linker slaap van het hoofd werd gestoken, tusschen het oor en het oog, waarbij ongeveer vier duim van het lemmet afbrak en in het hoofd bleef steken. Hij had er geen pijn van belang aan, en de wond genas. Drie jaren daarna ging dezelve weder open en met veel moeite gelukte het den chirurgijn er twee duim van het lemmet uit te halen. Elf jaar daarna, dat is thans, begint de rest aan de regter zijde, dat is aan de andere zijde, van zijnen neus, nabij den hoek van zijn oog, uit te puilen, van waar de chirurgijn het eerlang denkt uit te trekken. De *Patriot* spreekt voor de waarheid van dit berigt.

DE MEEKRAPTEELT IN TEXAS.—De in San Antonio uitgegeven Texas *Staats Zeitung* schrijft onder dagteekening van den 25 Aug. het volgende:

Wij hebben in het afgeloopen voorjaar aan verscheidene landbouwers zaad van genoemde plant afgegeven en hopen, dat zij hetzelve met ijver en zorgvuldigheid gezaaid hebben. Zoo iets, dan bewijst de droogte van dit jaar, dat onze landbouwers eene groote verscheidenheid van voortbrengselen bouwen moeten. Doch onder dezen zou meekrap een der winstgevendsten zijn. Tot hiertoe wordt deze verwstof nog slechts ingevoerd, en wel ten bedrage van 1½—2 millioen ponden, terwijl het klimaat van Texas voor hare kweeking ongemeen geschikt is. Voor het pond meekrap wordt te New York 13 cents betaald. De akker geeft, laag gesteld, alle drie jaren 2500 pond, hetgeen alzoo ongeveer $108 in het jaar uitmaakt; of als men 3 centen voor vervoer enz. van het pond aftrekt, ongeveer $83 zuivere winst, terwijl mais, tegen 40 bushels per akker en het bushel tegen $1 gerekend, slechts $40, en tegen 50 cents gerekend slechts $20 opbrengt; en tarwe in verhouding niet meer. Buitendien levert de meekrap nog een groen voeder op, dat door de Europesche landhuishoudkundigen met de beste klaver wordt gelijk gesteld.

GEVAARLIJKE VERVALSCHING.—C. P. Bradley, lid van de detective policie, vertoonde gisteren eene valsche $10 banknoot op de Lumbermens Bank in Corterelle, Wis., die uitstekend goed was uitgevoerd. Het papier en de gravure zijn helderder, dan die der echten, en de noot is ongeveer ⅛ duim langer. Het publiek moet op zijne hoede zijn, daar reeds verscheidene dezer banknoten in banken werden aangenomen.

Op den 20 Julij is, in de City Exchange te New Orleans, kol. W. Williams begonnen met duizend eijeren op te eten, welke taak hij in 1000 uren of 41 dagen en 16 uren moet volbragt hebben; echter niet onder de onmogelijke voorwaarde van elk uur een ei te orberen. De weddingschap gaat om duizend dollars.

"Door slechte spijsvertering tot een geraamte uitgeteerd."

Genezen door "Boerhave's Hollandsch bitter."

De heer A. Matchett, een handelaar, die in West Pennsylvanie waarschijnlijk zoo goed bekend is als iemand, zegt het volgende: "Ik ontmoette eenen landbouwer in Armstrong county, die door bedorvene spijsvertering bijna *tot een geraamte was uitgeteerd;* ik overreedde hem eene flesch Boerhave's Hollandsch bitter te koopen, in het vertrouwen dat dit hem genezen zou. Hem eenige maanden daarna ontmoetende, wat stond ik te kijken van hem zoo frisch en gezond te vinden. Hij zeide mij dat hij nu 200 pond woog, en dat deze wonderbare verandering door Boerhave's Hollandsch Bitter was voortgebragt, aan welke alleen hij zijne herstelling toeschreef."

Onze lezers weten wel, dat wij nimmer patent medicijnen geadverteerd hebben —maar wij deelen nu eene advertentie mede van Ayer's Pillen, niet alleen omdat wij er voor betaald worden, maar omdat wij eerlijk gelooven dat Dr. Ayer een der beste genees- en scheikundigen dezer eeuw is, en omdat wij uit ervaring weten, dat zijn Cherry Pectoral de beste artsenij is voor hoest, die ooit is uitgevonden. Wij zijn er door van eene erge Bronchitis (luchtpijp ontsteking) genezen, en hebben het ons huisgezin ingegeven met een bestendig goed gevolg voor verkoudheid, hoest, kinkhoest, croup, enz. Onze buren, die deze pillen beproefd hebben, stellen ze als een buitengewoon goed geneesmiddel voor.—*Democrat, McArthur, Vinton Co., Ohio.*

WIJ WENSCHEN,

Dat de grootendeels tot den landbouwerstand behoorende lezers van den *Nieuwsbode* in Sheboygan County eerstdaags met wagens vol tarwe, rogge, haver, aardappelen, of andere producten, in de stad verschijnen en voor dezelve goede prijzen bedingen zullen, en zij alsdan, voor zoo verre zij zulks nog niet deden, niet vergeten zullen te komen betalen voor den Nieuwsbode. Dit verzoek is direct aan onze achterstallige lezers in Sheboygan County, en duidelijk genoeg om door iedereen te worden verstaan.

Tevens ontvangen zij langs dezen weg andermaal kennis, dat geen crediet aan hen kan worden verleend voor den inteekeningsprijs, tenzij zij gewillig zijn zich aan de aan het hoofd onzes blads gestelde voorwaarden te onderwerpen en daarvan schriftelijk bewijs geven, want, ofschoon wij hen alle voor het kleine bedrag van $2 ruimschoots *goed* achten, noodzaakt het *misbruik* dat er van gemaakt wordt, ons tot afschaffing van alle dusdanig crediet. Lezers *buiten* Sheboygan County krijgen geen crediet en wij kunnen niet inzien waarom jegens hen eene uitzondering moet bestaan.—Dit is ons laatste woord over deze zaak, en wie *nu* niet voor een jaar vooruit kan betalen, dien raden wij te wachten totdat hij er toe in staat is, hoe ongaarne wij ook den naam van eenen inteekenaar doorschrappen. Onderstand is noodzakelijk tot instandhouding der Nieuwsbode en dezelve wordt ook achtingsvol van alle Hollanders in Sheboygan County verzocht, maar eenen onderstand, waarop eerst "in de elfde ure", en soms nog later, betaling volgt, baat ons weinig of niets. Het verschuldigde bedrag maakt gezamentlijk een aardig kapitaaltje uit.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

SHEBOYGAN, 7 Sept. Wij vernemen, dat in den nacht van Vrijdag op Zaturdag jl., onzen landgenooten H. WALVOORD in town Holland een paard, en P. ZONNE twee paarden zijn ontstolen, terwijl deze in de weide liepen. Hiermede niet te vreden, namen de dieven (waarschijnlijk waren zij met hun tweën) uit de smederij van J. J. VAN KEULEN ook nog twee zadels en toomen mede, toebehoorende aan GOIT van Amsterdam. Naar men ons mededeelde zijn de paarden van vijf tot zeven jaren oud en ieder minstens twee honderd dollars waard. Men is de dieven nog niet op het spoor.

Deze diefstal moge tot waarschuwing strekken van anderen, om zooveel mogelijk op de hoede te zijn, want de gansche Staat is met paardendieven verpest.

GRAND RAPIDS, 14 Aug. Heden avond trad de Weleerw. Heer H. G. Klijn op voor de Gemeente alhier, ten einde ook, ten aanhoore der gemeente, zijn hartelijk leedwezen over het gebeurde en zijne hereeniging met onze Kerk te betuigen. Treffend was de taal, waarmede ZEw. zijne schuld bekende en wij twijfelen geenzins, of veler harten zijn door dezelve bewogen en opgewekt tot hartelijk vergeven en vergeten van hetgene achter is. De tekst was Markus 13: 33 tot 37.

(Uit een particulier schrijven vernemen wij nog, dat vele der met ds. Klijn afgescheidene leden zich nog aan hun vorig standpunt vast houden en bezig zijn eene Kerk te bouwen.)

ST. LOUIS.—Onlangs had hier het volgende stichtelijke gevalletje plaats. Een jongman, die eene jonge dame lang zijn hof had gemaakt, kwam eindelijk met een huwelijksvoorstel voor den dag, dat dan ook in den besten vorm werd aangenomen. De bruiloftsdag werd vast gesteld, en toen dezelve eindelijk aanbrak, maakte de bruid alle mogelijke aanstalten, verzocht hare vrienden en bekenden en wachtte met een kloppend hart op de komst van haren aanstaande. Doch deze liet lang op zich wachten en bleef ten slotte heel en al weg, waarop het gezelschap opbrak en het meisje de eenzaamheid zocht, om haar ongeluk te beweenen. Den volgenden dag was zij ongesteld en bleef zulks, zoodat er des Zondags daarop een geestelijke werd gehaald, om haar te troosten.—Maar wat stond deze te kijken, toen hij, in het huis komende, den jongen man in een ijverig gesprek met de dame vond, die hem, eer hij wegging, verzocht, hen thans te vereenigen, terwijl hij verklaarde, dat hij daarom niet op den bepaalden dag was gekomen, omdat het—geregend had en hij van meening was geweest, dat een klein uitstel niets te beteekenen had. Deze verklaring beviel echter de dame niet en zij weigerde standvastig, hem te huwen; waarop hij snel weg ging en de dame haar harteleed vergat.—*St. Louis Tageschr.*

TORONTO, Canada, 29 Aug. Wij vernemen, dat gedurende de zware storm, die gisteren avond omstreeks zes uren opkwam, de hangende brug bij het Desjardins kanaal, nabij Hamilton, is omgewaaid.—Het was eene gunstige beschikking, dat er des tijds niemand op was, terwijl er elk uur honderde wagens overgaan.—*Leader.*

NEW YORK, 31 Aug. Op verzoek van Mrs. Cunningham, die klaagde dat zij onwettig in de gevangenis zat, heeft de heer Peabody, regter van het Hoog Geregtshof, een writ of habeas corpus (bevelschrift tot loslating) toegestaan.

— 2 Sept. Regter Peabody gelastte de writ of habeas corpus in de zaak van Mrs. Cunningham niet af te geven. Het verzoek om een verhoor zal Donderdag worden toegestaan.

— 1 Sept. Het is heden de ontstuimigste dag, dien Wall street ooit gezien heeft. De Merchant's and Mechanic's Banking Association heeft hare deuren gesloten, ten gevolge van een te kort van een harer geemploijeerden, ten bedrage van $70,000.

Beebe & Co., bankiers, hebben hunne betaling gestaakt.

J H. Prentice & Co., groote hoeden fabrikanten, zijn failliet, en van Adams en Buckingham, bankiers en meel (*flower*) koopers, wordt hetzelfde gezegd.

De geldmarkt is gedrukt. Er worden zware aanvallen op verscheidene banken gedaan.

— 2 Sept. De heer van Blarcom, de nalatige teller van de Merchants and Mechanic's Banking Association, verklaart dat het vermiste geld betaald is aan personen, aan welke was toegestaan boven hunne rekening te trekken, en hij heeft aan den geemploijeerden een aantal der voor zoodanige gelden gegevene briefjes overgelegd. Deze zaak heeft bij gevolg meer het voorkomen aangenomen van een bloote tak van vertrouwen; en van Blarcom is uit de bewaring ontslagen.

— De heer John Thompson, de *Banknote Reporter* man, maakt in denzelven aldus zijne eigene schorsing van betalen bekend:

Uw onderdanigste dienaar heeft insgelijks zijne betalingen geschorst, benevens verscheidene andere huizen in Wall street. Het is voor ons onnoodig, over de oorzaken te peinzen, welke ons tot deze gebeurtenis hebben gebragt, of de gevolgen er van te voorzeggen. In zoo verre het ons en onzen schuldeischers betreft, kunnen wij slechts zeggen, dat wij trachten zullen, om allen voor eindelijke verliezen te bewaren; terwijl er tijd noodig is, om ons tot het voldoen aan al onze verbindtenissen in staat te stellen.

Afgescheiden van de drukte van Wall str., zullen wij ruimschoots tijd hebben, om voor dit tijdschrift en het belang onzer talrijke abonnenten te werken; en zij kunnen zich verzekerd houden, dat in dezen kritieken tijd de gunsteling van 17 jaren niet opgegeven of verwaarloosd zal worden.

De *Reporter* zal van heden af door Mr. Pl. Adams worden uitgegeven, die zich daarmede sedert de laatste 5 jaren bezig hield.

SANDUSKY, 1 Sept. De brieventrein op den Mad River weg, die hier dezen avond ten 7 ure moest aankomen, liep bij Castalia Mills van het spoor. Drie personen werden oogenblikkelijk gedood, en twee personen gewond, doch niet gevaarlijk. De oorzaak was een gebrekkige rail.

MILWAUKEE, 2 Sept. De schooner *Sirius* is gisteren met $12,000 bushels tarwe van dit jaar van hier naar Oswego afgevaren. Dit is de eerste lading nieuwe tarwe, die dit jaar naar het Oosten vervoerd is.—*Banner.*

MADISON, Wis. 2 Sept. Verleden Vrijdag na den middag werden wij bezocht door eene hevige regenbui, verzeld van hagel, donder en bliksem. Een kostelijk juk ossen was aan een boompje vastgezet, dat digt bij Thatcher's smidswinkel stond. Een bliksemstraal doodde de ossen oogenblikkelijk en sloeg een paard in den winkel neder, alsmede een ander juk ossen, dat eenige yards van daar op de straat stond. Dezelve verlamde ook Thatcher voor eenige minuten, maar liep af zonder verdere schade te doen. Er had eene zonderlinge omstandigheid plaats in deszelfs uitwerkselen bij het dooden der ossen. Een derzelven viel oogenblikkelijk neder, terwijl de ander verscheidene seconden lang bleef staan, en toen dood nederviel, zonder een lid te verroeren. Noch aan het vee, noch aan iets in de buurt was eenig teeken van de electrieke vloeistof te bespeuren.

Onze Nederlandsche Correspondentie.

NO. 11.

ROTTERDAM, 15 Augustus 1857.

De heer GROEN heeft eenmaal tegen den minister VAN REENEN gezegd, dat de tot stand koming eener wet op het lager onderwijs in den geest van dien minister, zou afstuiten op den onbedwingbaren tegenstand der natie. De tijd is gekomen waarop die profetie hare vervulling zal moeten erlangen, of waarop blijken zal dat die staatsman eene dwaling verkondigde. Maar de heer Groen heeft ook eens gewezen op het volk dat achter de kiezers staat, en inderdaad, het is treurig dat, te moeten berigten, men heeft geene moeite gespaard, geen middel onaangewend gelaten, om het eerste door het laatste te bereiken. Men heeft gepoogd de kwestie uit de raadzaal op de straat over te brengen, en onmiddelijk, nadat de tweede kamer de voordragt had aangenomen een petitionnement georganiseerd. Ditmaal ging het sein tot de beweging niet van Utrecht, maar van Amsterdam uit. Met groote aanplakbiljetten werd het volk opgeroepen om de adressen te teekenen, die daartoe bij eenige boekhandelaren in gereedheid lagen. Niet alleen werd daarbij de meest hartstogtelijke taal gebezigd, maar ook weder even als vroeger op het godsdienstig gevoel der massa's gespeculeerd. Zie hier wat overal, waar men gewoon is aan te plakken, met groote letters gedrukt te lezen stond:

"Volk van Nederland! Het ministerie VAN DER BRUGGHEN, met de meerderheid van de Tweede Kamer der Staten Generaal, hebben hunne goedkeuring gehecht aan eene wet, waarbij Christus, de Bijbel en de geschiedenis van het Vaderland van de openbare school verbannen worden.

"Tachtig jaren hebben onze vaderen gestreden voor den Bijbel en het Christendom en *de God van Nederland* heeft zijn zegen daarop doen rusten. Het land is daar groot onder geworden. Welvaart en bloei hebben zich onder alle standen verspreid! Hebt gij nog betrekking op uw Christendom en op uw Bijbel, daar onze vaderen goed en bloed voor hebben opgeofferd, wend u dan onder uwe gebeden tot God, tot onzen geëerbiedigden Koning met adressen, dat het Z.M. moge behagen die wet toch niet te bekrachtigen. Z. M. zal uwe verzoeken wel willen ontvangen. Onze Vorst is een afstammeling uit het doorluchtige huis van Oranje, hetwelk, als onze dierbaarste belangen in het grootste gevaar waren, het volk nimmer heeft teleurgesteld."

Dit stuk werd gesecondeerd door aankondigingen in de dagbladen, die te eenzijdig, ja te dwaas van inhoud waren om vermelding te verdienen. Intusschen, wist men op die wijze te verspreiden, dat ook vrouwen tot de onderteekening der adressen werden toegelaten. Men wendde zich ook niet tot de Eerste Kamer, die de wet nog moest behandelen, maar tot den Koning om Z. M. te dringen eene wet ter zijde te leggen, die blijkbaar in den geest is van de overgroote meerderheid des volks.

Ofschoon deze gevaarlijke en onedelmoedige pogingen, om de hartstogten op te wekken, of de volksdriften gaande te maken, ongerustheid hebben te weeg gebragt, zoo schijnt het nogtans dat men de toekomst met gerustheid kan te gemoet zien. In de eerste plaats toch, gaat het onderteekenen dier adressen niet druk, en in de tweede plaats heerschte er in de gewisselde stukken tusschen de Eerste Kamer en de Regering een toon van gematigdheid en welwillendheid, die hoegenaamd geen voet geeft aan het denkbeeld van afwijzing der wet, door het hoofd van den Staat. De eerste kamer zeide onbewimpeld, dat zij de wet met groot genoegen had ontvangen en de regering sprak er van als van een *feit* op den meest stelligen toon.

Op den 12den Augustus kwam het onderwijs ontwerp bij de eerste kamer in openbare discussie. Men was algemeen van gevoelen dat het onderwerp afgestreden was en er geen nieuw licht over verspreid kon worden. Intusschen was de discussie toch niet van alle belang ontbloot. De heer van Dam van Isselt wees bepaald op het straat-rumoer dat men te Amsterdam wilde in het leven roepen en brandmerkte dat petitionement, als het protestantisme tot schande en het christendom tot oneer te verstrekken. De redenaar bragt dit in verband met den verderfelijken eisch, om secte scholen en deed teregt in het oog vallen, welke heillooze gevolgen daaruit

---

huld, leunde tegen eenen boomstam en wachtte; de alferez deed hetzelfde. Na eene korte wijl tijds werd het licht uitgebluscht. Antonio, nadat hij opmerkzaam had rondgezien en geluisterd, trad met wolfsschreden op den trap des paveljoens aan. Zijn geheimzinnige medgezel was ongeveer twintig schreden achter hem; hij kon bij het matte licht der sterren den jongman den trap zien opstijgen en zachtjes de deur zien openen. Op hetzelfde oogenblik klonk van binnen uit het paveljoen eene soort van gebrul en het angstig geschreeuw eener vrouw. Antonio trad eene schrede op den trap terug; eene donkere schaduw verscheen en wierp zich op hem; men hoorde een rogchelen en twee ligchamen wentelden zich van den trap. Bijna te gelijker tijd ging een raam van het paveljoen rammelend open en eene witte gedaante verscheen en sprong in den tuin. In de schaduw voortglijdende, stiet zij met eenen angstkreet op Catalina. Het was de ongelukkige donna Maria, met loshangende haren, bijna waanzinnig, van ontzetting half dood. Op den trap rees eene der schaduwen op. De alferez wikkelde de arme Spaansche in zijnen mantel en ijlde, haar in zijne armen houdende, dwars tusschen de boomen door op de tuindeur toe. Deze was nog open. Hij trad er uit, doch bezon zich en in plaats van zijne vlugt voort te zetten, drukte hij zich met zijnen last tegen den met allerlei groen bewassen muur. En daar had hij wel aan gedaan, want bijna terstond daarop verscheen Chavarria, met een mes in de hand, en keek naar de stad heen. Daar hij niets voor zich uit bespeurde, sloeg hij de deur hevig toe en keerde in den tuin terug. Het gevaar had Maria hare kracht weder gegeven. Door haren medgezel ondersteund, kon zij loopen en hijgend bereikten zij den stal der locanda.

De ongelukkige in de kleine stad verbergen was eene onmogelijkheid. Het is beter, dacht de alferez, zonder verzuim te vlugten en zich op de snelheid van zijn paard te verlaten. Hij zadelde het daarom snel, zette donna Maria voor zich, bond haar met eenen riem aan zich vast en snelde in galop weg, zonder te weten waar heen. Toen hij uit de stad reed, zag hij eenen man met haast voorbij loopen, en meende in denzelven eenen der bedienden van Chavarria te herkennen. Hij spoorde zijn paard tot nieuwen ijver aan. Weldra waren de vlugtelingen op het open veld. Wel een half uur renden zij met lossen teugel voort, toen zij door een breed, buiten zijne oevers getreden, wild water werden opgehouden. De alferez aarzelde. "Voorwaarts!" riep donna Maria.—"Voorwaarts!" herhaalde Catalina. Het paard, daartoe aangezet, wierp zich in den vloed; het was nog geene zes schreden wijd, of het raakte van grond en werd door den stroom medegesleept. Met de kracht der vertwijfeling stevig aan de manen des paards vast houdende, tot aan de schouders in het water, lieten de beide reisgenooten zich door het tegen de golven strijdende paard door den vloed dragen. Het edele dier verdubbelde zijne inspanning en bereikte eindelijk sidderend den anderen oever; maar deszelfs krachten waren uitgeput.

Gelukkig bespeurde de alferez, toen hij naar alle zijden rondzag, een licht. De reizigers dreven hun paard hier op aan, en bereikten de hut van eenen veerman. De man stond niet weinig verbaasd, op zulk een uur twee bezoekers van zulk een zonderling voorkomen bij zich te zien verschijnen; doch een goudstuk maakte hem vriendelijk en voorkomend. Hij wierp een stuk hout op het vuur, maakte een weinig wijn heet, en verkocht aan den alferez eenen mantel, waarmede zich de sennora, zoo goed als zij kon, bedekte. Toen de kleederen bijna gedroogd waren en het paard weder tot zijnen adem was gekomen, sloeg de alferez, gevoelende dat er geen tijd meer te verliezen was, donna Maria voor, de reis te vervolgen. Volgens het zeggen des veermans waren zij op den weg naar Cuzco, ongeveer zes uren er af.

De sennora was verrukt van dit berigt; eene harer tantes was voogdes van het klooster San Augustin, het aanzienlijkste van Cuzco: bij deze hoopte zij eene zekere, onschendbare wijkplaats te vinden. Men brak dus op en bij het eerste morgenlicht ontwaarden de vlugtelingen in de verte de daken en klokketorens der stad. Op dit gezigt stiet de alferez eenen vreugdekreet uit, toen plotseling zijne gezellin zich aan hem vast klemde en met eene gesmoorde stem uitriep:

"Ach sennor, ik ben verloren!"

De hoefslagen van een paard lieten zich hooren, en toen don Jose zich omwendde, herkende hij in den ruiter, die met lossen teugel kwam aanrennen—Chavarria.

Met het vaste voornemen zijne gezellin te redden, knoopte hij den riem, waarmede zij aan hem was vast gebonden, vaster en zette het paard tot den hoogst mogelijken spoed aan. Haar leven hing slechts van de snelheid des paards af. Op het eerste gezigt had de alferez bespeurd, dat Chavarria een paard bereed, welks snelheid hem bekend was, den appelschimmel van Calderon. Het arme dier rookte en was met zweet en schuim bedekt; maar ook het zijne werd reeds moede, want het had eenen dubbelen last te dragen, en don Jose wist, dat het in het vrije veld, op eenen gelijken weg, den strijd niet lang zou kunnen uithouden. Zijn eenigst redmiddel was, zich op een ongelijk, hobbelig, met hinderpalen bezaaid terrein te werpen, waar moed en behendigheid de snelheid vervangen konden. Ondertusschen duurde de vlugt altijd voort. Het was een zeldzaam wedrennen der beide ruiters, van welke de een eene bleeke, stervende dame ondersteunde, terwijl de ander, voorover gebogen op de manen des paards, zijn dier door schreeuwen en slaan aanzette en van minuut tot minuut grond winnende, eindelijk het uur der wraak nabij waande.

Cuzco was nog slechts eene halve legua ver. Het schouwtooneel dezer jagt was de helling van eenen met digte struiken bedekten heuvel. De weg, waarop de paarden voortjaagden, was aan de eene zijde door eene breede kloof begrensd, beneden welke de grond, met struiken en steenen bedekt, steil naar de stad afliep. Ware zijn paard verscher en minder zwaar beladen geweest, dan had de alferez geen oogenblik genaarzeld, om het over de kloof te zetten, hoe breed die ook was; maar hij kon zich niet meer op de krachten van het arme dier verlaten en een val was beider wis verderf geweest. Ontusschen kwam Chavarria al nader en nader: er moest een besluit worden genomen. Snel wendde de alferez zijn paard om, spoorde het met die vastberadenheid, die een moedig ruiter bijna altijd aan zijn dier mededeelt, aan en zette het over de kloof. De achterpooten van het paard stuikten in, maar door eene vaste hand gehouden, stond het weder snel op en zette zijn onmatig rennen, midden door struiken en steenen, op eene ontzettend steile helling voort. Toen don Jose zich omkeerde, zag hij, dat ook Chavarria van taktiek veranderde. Door de kloof opgehouden, maakte de alcade zijne karabijn van den zadelboog los, mikte op de beide vlugtelingen en gaf vuur. Tien kogels floten voorbij de ooren van donna Maria, zonder haar te wonden; slechts een derzelven schaafde het kruis des paards, dat van de pijn steigerde en des te sneller voortvloog. Woedend, dat zijne buit hem ontkomen was, zette het nu ook Chavarria over de gevaarlijke kloof, maar—minder gelukkig dan zijne tegenpartij—gleed hij uit en viel. Don Jose zag hem tot zijne oneindige tevredenheid zich in het stof wentelen.

De alferez en donna Maria hadden reeds de poort der stad bereikt. De straten van Cuzco waren op zulk een vroeg uur nog ledig en verlaten, en zij konden, zonder eene onaangename ontmoeting, het klooster van St. Augustin op het groote plein bereiken. Catalina steeg af, liet haar rookend paard op de straat staan, hielp donna Maria den trap opstijgen, bragt haar bij hare tante en ijlde, zeer goed begrijpende, dat er geen tijd te verliezen was, den trap weder af, altijd vier treden te gelijk overspringende. Juist toen zij den drempel overschreed, liep zij onzacht tegen eenen binnenkomenden man: het was Chavarria. De handen en het gezigt vol bloed, de kleederen verscheurd, scheen de ongelukkige dronken van woede. De alferez trok zijnen degen, dwong hem terug te gaan en verklaarde, dat hij slechts over zijn lijk het klooster betreden zou. Zonder te antwoorden zette zich de alcade in postuur. De twee vijanden, beiden afgemat, beiden naauwelijks in staat om zich op de been te houden, kruisten de klingen en begonnen den strijd. De hoefslagen der paarden hadden de aandacht der buren opgewekt; het geklikklak der degens trok hen aan de ramen; nieuwsgierigen snelden toe en waarschijnlijk zou men de strijdenden gescheiden hebben, toen drie nieuwe ruiters het plein kwamen oprennen. Het was een bediende van Calderon met twee bedienden van Chavarria, die van verre hun heer gevolgd waren. Op hetzelfde oogenblik ontving de alferez eene wond. Door de pijn woedend gemaakt, greep hij zijnen vijand des te ontstuimiger aan. De beide bedienden kwamen den alcade te hulp en de bediende van Calderon stelde zich aan de zijde van don Jose. Het gevecht werd algemeen. Bleek, het oog vlammend, het haar verward, had Catalina hare vermoeidheid vergeten. Nadat zij lang verdedigend was te werk gegaan, viel zij eindelijk woedend aan en de alcade stortte, midden in het hart getroffen, neder. De bediende van Calderon ging oogenblikkelijk op de vlugt en liet den redder van donna Maria met de beide anderen in den strijd alleen. Tegen de kloostermuur geleund, bood de alferez alle aanvallen het hoofd. Te vergeefs zocht men de strijdenden te scheiden. De alguazils kwamen er eindelijk bij en Catalina, die zich volstrekt niet wilde overgeven en zich als een gewonde tijger tegen de aanvallers verweerde, was reeds op het punt het onderspit te delven, toen een onverwacht voorval aan dezen ongelijken strijd een einde maakte.

De deur van het bisschoppelijk paleis ging open. De bisschop, begeleid van zijnen secretaris en gevolgd van den bediende van Calderon, verscheen op den drempel. De menigte trad eerbiedig terug; de strijd werd gestaakt. De bisschop beval den alferez zijnen degen af te geven—"Monsignore," antwoordde deze, "ik heb te veel vijanden."—"Leg de wapens neder," herhaalde de prelaat, "en ik zal mij uwer aannemen." Terstond wierp de alferez zijnen degen weg. (*Slot volgt.*)

LEER OM LEER.

Een hoveling, die pochte dat hij Beaumarchais, die oorspronkelijk een horlogiemaker, doch naderhand de muzijkmeester en gunsteling van de koninklijke dochters van Lodewijk den vijftiende was, "had beet gehad," hield hem eens, toen hij juist in hofkleeding uit de koninklijke vertrekken kwam, te midden van een aantal personen staande, en toonde hem een prachtig horlogie.

"Mijnheer," zeide de hoveling, "daar gij alles van het horlogiemaken weet, zoudt gij wel zoo goed willen zijn, van eens naar mijn horlogie te zien? Het gaat niet goed."

"Mijnheer," antwoordde Beaumarchais bedaard, "sedert dat ik het horlogiemaken heb opgegeven, ben ik zeer onhandig geworden."

"Eilieve, mijnheer, weigert mij die kleine dienst niet. Gij zult er mij zeer mede verpligten."

"Nu, als gij het wilt; maar ik waarschuw u, dat ik zeer onhandig ben." Hierop nam hij het horlogie, hield het omhoog onder voorwendsel van het te onderzoeken, en liet het toen op den grond vallen. Vervolgens eene nederige buiging voor den ander makende, zeide hij:

"Mijnheer, ik heb u gewaarschuwd tegen mijne uitstekende onhandigheid," en ging weg, latende den ander staan, om de stukken van zijn gebroken horlogie op te rapen.—*Roger's Table-Talk.*

voor het vaderland zouden hebben kunnen ontstaan. Nog denzelfden dag werd het ontwerp door de eerste kamer aangenomen met algemeene stemmen, op 1 na. Die eene stem was de heer van der Oudermeulen, die tot motief aanvoerde gebrek aan positief Christendom in de wet. Ook de koninklijke sanctie, het eenige wat nog ontbreekt, om het ontwerp tot wet te verheffen, is door den heer van Nispen van Pannerden aangeroerd. De spreker constateerde, dat, ofschoon het geeerbiedigd hoofd van den staat ten deze de meest mogelijke vrijheid heeft, het al of niet sanctionneren van eene wet, echter steeds eene regerings daad blijft, waarvoor de raadslieden der kroon verantwoordelijk zijn.

Onze lezers zien hieruit dat de ongerustheid niet groot behoeft te zijn, al berigt men ook, dat bereids eenige duizenden personen de adressen geteekend hebben. Daar en boven heeft de Koning, den heer van der Brugghen, op diens verzoek om ontslag op de meest verpligtende wijze uitgenoodigd zijne portefeuille te behouden. Men verwacht dus eerder dat de regering op de adressen zal antwoorden met eene afkondiging der wet.

De eerste kamer heeft met eene kleine meerderheid hare goedkeuring gehecht aan het ontwerp tot inkoop van tien millioen staatsschuld. Blijkbaar was de kamer, even als de tweede kamer tegen het daarstellen van een bijzonder fonds voor spoorwegen gestemd. De kamer heeft alle haar toegezonden ontwerpen aangenomen en is den 12den uiteengegaan.

Bij het sluiten is het bekend dat Z. M. de Koning allen twijfel heeft weggenomen door te benoemen den minister van Binnenlandsche zaken, den heer jhr. mr. A.G.A. van Rappard tot grootkruis, de minister van justitie, den heer J. J. L. van der Brugghen tot Kommandeur en de ministers van eeredienst de HH. mr. J. W. van Romunde en mr. M. Wiardi Beckman tot ridders der orde van den Nederlandschen Leeuw.

— De algemeene Synode der Nederlandsche Hervormde kerk heeft beslist, dat de uitgeschrevene geldleening geen voortgang zal hebben wegens het geringe bedrag waarvoor ingeschreven is, in verhouding tot het kapitaal; de voorgenomen oprigting van een hulpfonds ter uitbreiding der Evangelie bediening zal alzoo geen plaats hebben.

— Te Leiden is dezer dagen overleden in 58 jarigen ouderdom de heer mr. J. G. La Lau, in leven hoofdredacteur en eigenaar van de *Leidsche Courant*.

— Men verwacht spoedig, het tot stand komen van een nieuw handels- en scheepvaart verdrag tusschen ons gouvernement en de Belgische regering.

— De weersgesteldheid is voortdurend zeer warm, de oudste lieden herinneren zich niet zu'k eenen langen en uitstekend heeten zomer. Den 4den en den 5den dezer werd o. a. de provincie Friesland door hevige onweders geteisterd.

In de provincie Limburg heeft men vrij hevige aardschokken waargenomen.

Uit de niet door het weder geteisterde streken luiden de berigten omtrent den oogst zeer bevredigend. Slechts enkele plaatsen maken hierop eene uitzondering; in den achterhoek van Gelderland bij voorbeeld heeft de langdurige droogte veel kwaad gedaan; de rogge bleef klein van korrel en was ver van zwaar geladen; ook de vroege aardappelen bleven daar klein van stuk en slecht van smaak. De prijzen der levensmiddelen blijven hun hoog standpunt handhaven.

— De laagste en hoogste prijzen der volgende artikelen zijn gisteren genoteerd als volgt:

Winter Tarwe *f* 9,00 a *f* 10,90; Zomer dito *f* 9,00 a *f* 10,90; Winter Rogge *f* 6,40 a *f* 7,00; Winter gerst *f* 6,50 a *f* 6,80; Zomer dito *f* 6,30 a *f* 6,50; Zandboekweit *f* 8,30 a *f* 8,60; Spelt *f* 3,50 a *f* 3,80; Groene Erwten *f* 7,20 a *f* 7,80; Vroege aardappelen *f* 2,00 a *f* 2,80; Koolzaad *f* 14,20 a *f* 15,60; Lijnzaad *f* 14,30 a *f* 14,60; Kanariezaad *f* 14,00 a *f* 15,00; Gebuild tarwebrood 30 c.; ongebuild 18 a 20 c.; Roggebrood 9 a 11 c.; Grasboter *f* 1,18 a *f* 1,36.

CORRESPONDENT.

LATERE BERIGTEN VAN EUROPA.

NEDERLAND.

GRONINGEN, 8 Augustus. Bij Z. M. besluit van den 31sten Julij, is tot officier van justitie bij de arrond. regtbank te Utrecht benoemd, mr. A. W. WICHERS, thans regter in de arrond. regtbank te Groningen.

Bij besluit van dienzelfden dag is herbenoemd en bij continuatie tot plaatsvervangend kantonregter te Zuidbroek aangesteld, mr. E. H. STEENMAN.

— Door heeren ged. staten is bij besluit van den 6den dezer afwijzend beschikt op de adressen om restitutie van betaalden aanslag in den hoofdelijken omslag alhier, over de maanden van het jaar 1856, gedurende welke zij, noch hunne gezinnen aldaar, maar elders hebben vertoefd.

De afwijzing grondt zich op de omstandigheid, dat het geld niet een bezwaar tegen den aanslag zelven, maar eene terugvordering van een gedeelte van den betaalden aanslag, waar van alzoo, volgens art. 1395 van het Burgerlijk Wetboek, de beslissing behoort aan den regter en niet aan de uitvoerende magt.

— Donderdag 11. is door de regtbank alhier zekere dienstmeid, genaamd J. L. M. ongehuwd, laatstelijk gewoond hebbende te Marum, veroordeeld to gevangenisstraf van drie maanden, tot betaling eener boete van *f* 25 en in de kosten, en wel ter zake zij in den nacht van den 21sten op den 22sten Mei j.l., door achteloosheid, bestaande in het niet aanwenden van de noodige zorg bij hare ophanden zijnde bevalling, den dood heeft veroorzaakt van een kind, waarvan zij even te voren in dien nacht, ten huize van den landbouwer J. K. te Marum, was bevallen.

— Op de drukkende warmte der laatste dagen zijn verscheidene plaatsen in ons land zware onweders gevolgd, welke hier meer, daar minder schade hebben aangerigt. Bij hetgeen reeds omtrent het op sommige plaatsen in onze provincie gewoed hebbende onweder gemeld is, kan nu nog gevoegd worden, dat Woensdag avond boven Veendam, Muntendam, waar de thermometer dien dag 94o teekende, en omstreken een hevig onweder losbarstte. De lucht scheen aanvankelijk bij een westewind spoedig te zullen opklaren, maar te 8 uur scheen het geheele uitspansel bij de flikkerende bliksemstralen ééne lichtkolom, terwijl hevige donderslagen zich minder of meer verwijderd deden hooren. Opgevolgd door een' geweldigen plasregen, bedaarde te 9 uur het weder. Een paard, toebehoorende aan R. BISSCHOP, landbouwer te Duurkenakker, werd door den bliksem in de weide gedood. Te Wildervank zou eene vrouw in hare woning ligt door den bliksem zijn getroffen, terwijl te O. Pekela drie koeijen door het hemelvuur zijn gedood.

Vooral in de provinciën Friesland en Overijssel, heeft het onweder met eene ongewone hevigheid gewoed. Te Leeuwarden, waar te 2 uur namiddags de thermometer 90o FAHRENHEIT teekende, barstte Dingsdag avond j.l. te 8½ uur een zwaar onweder los, even als op vele andere plaatsen in Friesland, dat met eenige tusschenpoozingen tot 1½ uur in den nacht voortduurde, en niet zonder ongelukken is afgeloopen. Te Delfstrahuizen sloeg de bliksem in eene boerenhuizing en schuur, door den landbouwer ANDRIES ANNES BOSMA als eigenaar bewoond. Het gebouw brandde geheel uit, terwijl ook de inboedel, het boerenreeuw, benevens een paard, eene prooi der vlammen zijn geworden. In het afgebrande gebouw, dat tegen brandschade was verzekerd, was 14 koeseten hooi geborgen.

Ook te Harlingen brak den avond van dien dag, na eene warmte van 86o FAHR., een hevig onweder uit, waarvan daar evenwel gelukkig weinig werd ondervonden. Den volgenden dag echter brak op nieuw een onweder los. Na eenige donderslagen, begon eensklaps de lucht hevig te werken, en stak er een storm op, zooals men daar weinige gezien heeft. Te gelijker tijd trok eene windhoos in de nabijheid van den Steenen Man, uit zee, over den zeedijk en ontlastte zich daar gedeeltelijk van water en slingerde de planken van eenige stapels bij den houtmolen van den heer POSTHUMA, tot 100 voeten hoog in de lucht. Vervolgens werden de plateel-bakkerij en knechtswoning van den heer VAN HULST beschadigd; het grootste deel der pan- en estrik-fabrijk van den heer FONTEIN TOINHOUT weggenomen, en de zwichtstelling van den rijstmolen van den heer HANNEMA weggeslagen, zoodat de planken ongeveer 200 ellen verder op den straatweg nedervielen. Daar trok de hoos over de Bolswardervaart en sloeg de houtschuur van den heer BIJLSMA plat tegen den grond; brak de zwichtstelling van den houtmolen van den heer BEITSCHAT en spleet de wieken; ligtte wat verder een rijtuig van den straatweg en wierp dit in de ringsloot, zonder iets te breken, zoodat de reizigers, die juist vooraf van dat rijtuig waren gesprongen, weldra ongehinderd hunnen weg konden voortzetten. Nu nam de hoos meer de rigting naar de buurt van Almenum, beschadigde aldaar vele fabrijken en verscheidene woningen; schudde den houtmolen van den heer S. VAN DE WINT onder Midlum, zoodat deze dreigde in of om te storten, nam eenige honderde pannen van de houtschuur mede, en brak de helft der zwichtstelling van den heer T. VAN ARUM af. In de nabijheid bevond zich de trekschuit van Harlingen op Leeuwarden, die letterlijk eenige malen in het rond geslingerd werd, terwijl eene diep geladene turfschuit mede rondzwaaide. — Het meest van alles ondervond het bijna voltooide kalkleschhuis, met daarin begrepen knechtswoning, bij de kalkbranderij van den heer A. HOEK, de kracht van het natuurverschijnsel. Het geheele gebouw is bij den grond afgeslagen en in een puinhoop verkeerd. Nog werden aldaar eene schuur en watermolen omgeworpen en het tolhuis aan de vaart geweldig beschadigd. Tot op een half uur afstands van Harlingen heeft de hoos dus vreeselijk gewoed, slingerde een paar rijtuigen van den straatweg van Harlingen op Leeuwarden, en heeft zoo ver men weet, geene belangrijke schade meer aangebragt. Terwijl dit gebeurde, was het onweder te Harlingen zoo hevig, dat er tusschen half 5 tot tien minuten daarna, geen seconde was, waarin de donder niet gehoord werd. Gelukkig was het onweder hoog in de lucht en heeft daar geen schade aangerigt.

Te Zwartsluis was het onweder bovenmate hevig en verschrikkelijk, vergezeld van zwaren stortregen, geduchten hagel en eene windhoos, die van onderscheidene huizen pannen en schoorsteenen deed nederstorten, de op de kermis staande kramen omverwierp eene groote wafelkraam bijna geheel vernielde en in onderscheidene tuinen veel verwoesting aanrigtte, terwijl in eene naburige weide eene koe door den bliksem gedood werd.

Te Blankenham is eene der aanzienlijkste boerenwoningen eene prooi der vlammen geworden. De bliksem, die den schoorsteen insloeg, verbreidde zoo snoedig den brand, dat men weinig heeft kunnen redden.

Bij Steenwijk zoude een akker met koren door den bliksem in brand gestoken zijn. In de gemeente Giethoorn is de bui vergezeld geweest van een hevigen stormwind, die vele daken beschadigd, schoorsteenen afgeworpen en eene groote menigte zware boomen ontworteld en omvergerukt heeft.

Te Lochem is de bliksem in de boerenwoning van den landbouwer *G. J. H.* geslagen in de nabij deze stad gelegen buurtschap de Armhoede, met dat ongelukkig gevolg, dat de vlammen terstond de geheele woning aantastten en de boer met zijne dienstboden niet dan in aller ijl het brandende perceel kon verlaten. De nog jeugdige vrouw, moeder van twee kinderen, is met haar dochterje van 6 jaren in de vlammen omgekomen. (*Gron. Ct.*)

— De *Staats-Ct.* deelt het voorloopig verslag mede omtrent den oogst in *Drenthe*. De winter-rogge wordt thans reeds gemaaid en levert een goed verbouw op. De korrel is wel klein, maar van eene uitmuntende hoedanigheid; de halmen zijn goed geladen. De opbrengst van stroo zal evenwel waarschijnlijk een derde minder zijn dan in een gewoon jaar.—Omtrent de zomer-rogge luiden de berigten verschillend. In 't oosten der provincie zijn de verwachtingen dienaangaande zeer klein; doch in 't noord-westelijk en zuidelijk gedeelte heeft men betere vooruitzigten. — De veen- en zandboekweit, welke in 't begin van den zomer door nachtvorsten en door langdurige droogte hadden geleden, hebben zich uitmuntend hersteld, zoodat daaromtrent thans zeer goede verwachtingen bestaan. Bij een gunstig najaar belooft deze graansoort een' meer dan middelmatigen oogst. — De gerst en haver staan over 't geheel zeer ongunstig. Behalve op enkele laag gelegen landen, zal het verbouw dezer granen zeer onvoordeelig zijn. — Omtrent de aardappelen zijn de berigten gunstig. Op enkele plaatsen meent men evenwel de bekende ziekte, doch tot nu toe slechts in geringe mate, aan het loof te hebben waargenomen. — De hooibouw, die geheel is afgeloopen, heeft slechts twee derden van een gewoon gewas opgeleverd. De aanhoudende sterke droogte in Mei en Junij schijnt hiervan de oorzaak te zijn.

AMSTERDAM, 11 Aug. Een merkwaardig conflict heeft plaats gehad tusschen een ingezetenen der hoofdstad en den ambtenaar van den burgerlijken stand.

Op den achttienden Junij dezes jaars werd den eersten een kind van het mannelijk geslacht geboren. In de blijdschap zijns harten roept hij uit: „Heden voor 42 jaren werd de strijd volstreden, die Europa en ons Vaderland van de knellende boeijen der dwingelandij bevrijdde... Ter herinnering aan die gebeurtenis zal ik mijn zoon *Waterloo* heeten..." Met dat doel begeeft hij zich naar den burgerlijken stand en geeft als zijn wensch te kennen, dat het kind zal worden ingeschreven met de *voornamen Pierre Henry Waterloo*; maar de fungerende ambtenaar weigert die inschrijving op grond, dat men zijne kinderen slechts namen mag geven, gekozen uit den almanak of uit de oude geschiedenis... De vader protesteert tegen deze beperking zijner vaderlijke bevoegdheid en doet den Ambtenaar bij deurwaarders-exploit insinueeren op grond van art. 65 van het burgerlijk wetboek, luidende: „*Niemand mag zijnen geslachtsnaam veranderen of eenen anderen bij den zijnen voegen, zonder toestemming des konings.*

De betrokkene wilde dit volstrekt niet, hij wilde zijnen zoon noch een anderen geslachtsnaam geven, noch eenen anderen bij zijnen geslachtsnaam doen voegen; hij wilde hem alleen den voornaam *Waterloo* geven en dat regt wordt hem betwist.

Het gevolg daarvan is, dat het kind niet werd ingeschreven; *de facto* is het geboren, maar burgerlijk bestaat het niet...

Hadden de ouders behoord tot de Roomsch-Katholijke godsdienst, dan zou de doop-plegtigheid vóór de aangifte hebben plaats gehad en hunne wensch vervuld zijn; maar vermits zij tot de Protestantsche geloofsbelijdenis behooren, kan het wicht niet bij het christendom worden ingelijfd, omdat geen Protestantsche geestelijke den doop mag toedienen, zonder het bewijs, dat de behoorlijke aangifte heeft plaats gehad...

De vader vermeenende in zijn goed regt te zijn, laat zich verder niet aan zaak gelegen liggen; in zijn hart heeft hij zijn kind met de gewenschte namen aan de goddelijke genade opgedragen, nu de burgerlijke stand het hem onmogelijk maakt de heilige plegtigheid des doops te doen plaats hebben... Het kind zal alzoo *niet* ingeschreven worden bij den burgerlijken stand, — het zal *ongedoopt* blijven en voor den staat *niet* bestaan...

Dit is zeker naar den eisch van den tegenwoordigen staat van zaken, — *eene exclusive toestand bij uitnemendheid*, — maar of het geen geweld is, dat het ouderlijk gevoel wordt aangedaan, dit laten wij over aan het gevoel van alle billijke menschen.

'S GRAVENHAGE, 12 Augustus. De heer *Jacq. Ed Saportas*, doordrongen van het belang, dat er voor deze residentie en Nederland in gelegen is, om te Scheveningen eene groote zeehaven daar te stellen, en dezelve in verbinding te brengen met de waterwegen en het Europeesch spoorwegnet, heeft zich die zaak reeds sedert lang aangetrokken, en deswege onderhandelingen geopend, zoowel met de hooge Regering, als met de eerste bankiers van Europa.

Voorloopige opnemingen zijn geschied door en onder toezigt van den hoofdingenieur *A. Greve*, die, als deskundige in dezen geraadpleegd, de uitvoerbare verwezenlijking van dit belangrijke plan heeft aangetoond, terwijl er gegrond vooruitzigt bestaat, dat het den ijver van den heer *Saportas* gelukken zal, dit grootsche plan tot stand te brengen.

ZIERIKZEE, 8 Aug. Men weet dat er sedert eenigen tijd pogingen worden aangewend om onder den titel van „*De Constitutioneel*" in de hoofdstad des Rijks nog een groot liberaal dagblad op te rigten. Naar men verneemt is er reeds voor *f* 70,000 ingeteekend en zal alzoo de vereischte som van *f* 100,000 spoedig gevonden zijn.

— Te Antwerpen is de bekende Vlaamsche letterkundige *P. F. van Kerckhoven* overleden.

— Men schrijft uit *Coevorden*, dd. 9 dezer: Morgen vertrekken van het naburige *Voorwold* en het *Laar* zes huisgezinnen naar Noord-Amerika en eerlang uit de omstreken van *Nieuwenhuis* 60 naar Hongarije.

— In Mecklenburg-Schwerin neemt de landverhuizing op eene vroeger ongekende schaal toe, zoodat, gaat zij op gelijke wijze als tot hiertoe voort, tusschen de negen- en tienduizend zielen in dit jaar het land zullen verlaten hebben. Niettegenstaande maatregelen genomen zijn om te zorgen dat de meeste jongelieden niet naar een ander werelddeel vertrekken, alvorens aan hunne verpligting tot de militaire dienst voldaan te hebben, neemt het aantal der mannelijke inwoners tusschen de twintig en dertig jaren op eene verontrustende wijze af, zoodat de landbouwers reeds eenige honderden arbeiders uit Silezië en van elders hebben moeten te hulp roepen. Het gebrek aan ambachtslieden is insgelijks zeer merkbaar.

— De *Moniteur* zegt, dat het stoffelijk overschot des prinsen *van Canino* naar Corsica zal worden overgebragt. *Karel Bonaparte*, prins van Canino, in den ouderdom van 54 jaren te Parijs overleden, was de oudste zoon van *Lucien*, broeder van keizer *Napoleon I.* en had princes *Zenaide*, dochter van koning *Joseph Napoleon*, tot vrouw. Hij heeft twaalf kinderen gehad, waarvan nog negen in leven zijn. Een zijner zonen, de abt *Bonaparte* vroeger door het gerucht tot groot-aalmoezenier van Frankrijk bestemd, heeft onlangs te Rome het kloosterleven gekozen. Eene der dochters des nu overledenen is met graaf *Cambaceres* gehuwd. Van zijne vroegste jeugd af legde de prins *van Canino* eene groote zucht tot opmerking en voor de beoefening der natuurlijke historie aan den dag, en verwierf zich later door verschillende daarop betrekkelijke werken een algemeenen roem. Zijn eerste werk, over de Amerikaansche vogels, trok reeds dadelijk bijzonder de aandacht. Hij was lid van verschillende wetenschappelijke akademien en genootschappen en de grondlegger der wetenschappelijke congressen, het eerste van welke te Pisa gehouden werd. — Zooals bekend is speelde hij ook eene staatkundige rol en werd in 1848 tot voorzitter der constituerende vergadering te Rome benoemd, maar keerde weldra tot het gewone leven terug en wijdde zich op nieuw aan natuurkundigen en historischen arbeid.

MARKTPRIJZEN.

SHEBOYGAN, WIS. den 7den September 1857.

MEEL,	Tarwe, ℔ zak.	$3,00 @ 3,50
	Rogge, „ „	2,63 @ 2,75
	Boekweit, per 100 ℔s.	2,75 @ 3,00
Blanke Winter Tarwe, ℔ bushel,		1,00 @ 1,06
Roode winter Tarwe „ „		0,90 @ 1,00
Club Tarwe, ℔ bushel.		75 @ 90
Zomer Tarwe, „ „		— @ —
Rogge, „ „		70 @ 75
Garst, „ „		0,70 @ 0,80
Haver, „ „		0,35 @ 0,38
In.l. Koren, „ „		85 @ —
Witte Boonen, „ „		2,25 @ 2,50
Erwten, „ „		1,00 @ 1,50
Aardappelen, „ „ [nieuwe]		25 @ 0,37
Vleesch, ℔ 100 ℔s.		— @ —
Spek, „ „ „		— @ —
Boter, ℔ ℔.		18 @ 25
Reuzel, „ „		14 @ 16
Kaas „ „		11 @ 12
Eijeren, ℔ dozijn		12 @ 14
Drooge Appels, ℔ bushel		— @ —
Groene Appels, ℔ barrel		3,00 @ 3,50
Spek (mess) ℔ barrel		— @ —
Zout, ℔ barrel		2,13 @ 2,37
Wit Visch, ℔ barrel,		7,50 @ 9,00
Whiskey, per gallon		0,33 @ —
Timmerhout, per M.		8,00 @ 11,00
Shingles, ℔ M.		1,25 @ 3,00
Hooi, ℔ ton		$8,00 @ 10,00
Hout, per cord,		2,00 @ 2,25

Advertentien.

Mengelwerk.

DICHTERS.

De Boston *Post* pluist heel aardig op de volgende wijze uit wat een dichter is:

Newcombe Nonfit is een dichter. Hij toonde ons dezer dagen eene zijner uitboezemingen, en daar zij niet lang was, lazen wij dezelve. Zij bewees zeer duidelijk, dat de heer Nonfit een dier dichters was, die geene dichters geboren of gemaakt zijn. Daarom zeiden wij zachtjes: "Waarom schrijft gij geen prosa, mijnheer Nonfit?" Nonfit glimlachte en antwoordde gelijk iemand, die de eer weet af te wijzen: "ik schrijf nimmer prosa—ik heb er geenen smaak in—dichtmaat gaat mij veel natuurlijker af, en als ik wat schrijf, dan schrijf ik altijd in dichtmaat." "Maar *kinder* en *winter* dat rijmt niet, mijnheer Nonfit." "Neen, maar dat is geoorloofd; het is eene dichterlijke vrijheid," zeide de dichter, verbaasd over deze aanmerking. "Wat zoudt gij doen, als twee woorden niet juist rijmden?" "Ze er beiden uitlaten, meenden wij. "Maar hoe zoudt gij dan het vers behouden?" zeide Nonfit. "Sla het vers over en het is behouden genoeg." "Maar daarmede zoudt gij de *gedachte* opofferen!" riep Nonfit verbaasd. "Des te beter," antwoordden wij, ernstig wordende naar mate het gesprek voortging—"des te beter. Eene gedachte, die gij in een goed vers niet kunt uitdrukken bederft het gedicht, en twee of drie zoodanigen vermoorden het regtstreeks. Leg u een poosje op prosa toe, mijnheer Nonfit; oefen u in de spraakkunst—dat is nuttig zelfs voor een genie en eenen dichter. Schaf u een *syntaxis* aan; en ga dan van prosa tot *prosodie* over. Gij hebt ooren genoeg, maar oefen uw *oor*, en herinner u, dat een dichtstuk, vervaardigd van geoorloofde fouten, geene geoorloofde poezij is." De heer Nonfit ging weg met een bij uitstek gramstorig gezigt, en zond zijne volgende uitboezeming aan dat smaakvolle weekblad, *De klotsende fontein en de hotsende beek.* Zij was die eer waard.

Studenten Anecdote.

Het was in de eerste jaren na de bevrijdingsoorlogen, ten tijde dier congressen, waarop de vorsten van Europa elkander *rendez vous* gaven, om in persoon de hangende twistvragen der politiek te beslechten. Nooit was er aan de duitsche hoven een woeliger leven, waren er talrijkere bezoeken van gekroonde hoofden, dan toen. Doch voornamelijk was het 't hof van Weimar, welks naam en faam van nabij en van verre vorstelijke gasten aantrok. Zoo kwam ook Keizer Alexander, die buitendien, door de echtvereeniging zijner zuster met den erfprins Karel Frederik, met Karel Augustus verzwagerd was, in Weimar. Aan tafel kwam het gesprek onder anderen ook op Jena, en de Keizer uitte daarbij den vurigen wensch, om de studenten van Jena eens *en corps* bij een te zien; dit zoude ook, voegde hij er bij, zeer gemakkelijk te bewerkstelligen zijn, daar de Groothertog slechts te bevelen had, dat de studenten in eene rij moesten gaan staan, als hij met hem to Jena kwam. Karel Augustus glimlachte fijntjes bij deze woorden en meende: "Wij zullen zien, wij zullen zien wat er aan te doen is." Een uur later reed er een Courier, met eene eigenhandige cabinets order van den Groothertog aan den Prorector der Universiteit, naar Jena, en den volgenden dag reisde Karel Augustus zelf, met zijnen gast, den Keizer, daarheen. De opene jagtkales des Groothertogs, waarin deze naast Alexander zat, was nog ongeveer een kwartier van de stad af, toen men reeds van uit den wagen eene menigte studenten, die ter regter en ter linker zijde van den weg, dien de wagen nemen moest, stonden, bespeuren kon. Een sluw lachje speelde om des hertogs mond, en zich tot Alexander wendende zeide hij: "Gij zult ze allen zien, die flinke jongens, allen—er zal er niet een ontbreken."—En inderdaad, het was zoo. In lange rijen, de driekleurige linten om de borst, het bonte petje op het hoofd en de lange pijp in den mond, stonden zij daar allen, en lieten de hooge reizigers de revue passeren. Keizer Alexander monsterde met verraste, nieuwsgierige oogen de lange rijen studenten, en toen zij aan de stadspoort kwamen, sprak hij, zich tot den Groothertog wendende: "Men spreekt zoo veel van den onrustigen geest der academiejeugd, maar eene grootere gehoorzaamheid, dan deze studenten toonen, die zich hier op uw bevel langs den weg hebben geplaatst, zou ik zelfs in Rusland niet vinden." Karel Augustus greep in zijne brieventasch en zeide lagchend, terwijl hij den keizer een blad papier overreikte: "Wilt gij dit bevel lezen, Sire! Het is hetzelfde, dat ik gisteren met den courier den Prorector zond, met aanwijzing, het terstond aan het zwarte bord aan te slaan." De keizer vouwde het open en las: "Daar morgen Zijne Koninklijke Hoogheid, de Groothertog, met zijnen verheven Gast, in de namiddagsuren Jena zal passeren, zoo wordt hiermede, op uitdrukkelijk bevel van Zijne Koninklijke Hoogheid den Groothertog, elken *studerende* op het strengste *verboden*, zich op de straat, die de hooge reizigers passeren zullen, te vertoonen." Alexander stond verbaasd, en zijne gelaatstrekken drukten eene eigendommelijke bevreemding uit; doch Karel Augustus voegde er lagchend bij: "Ja, ja! Ik ken mijne Pappenheimers wel."

ZELDZAME WIJZE, OM ZICH EENEN MAN TE VERSCHAFFEN.—Rose Lourmel, dus verhalen de parijsche nieuwspapieren, eene jonge bloemenmaakster, had zich sedert jaar en dag te vergeefs alle moeite gegeven, om eenen man te krijgen. Armand, de schrijnwerker, werd haar ongetrouw; Charles, de winkelbediende, verdween, zonder dat zij ooit weder iets van hem wist te vernemen; en Eduard, de kapper, die haar het laatst zijn hof had gemaakt, huwde onverwachts en plotseling met de nicht, bij welke zij was ingetrokken, om hare uitrusting in orde te brengen. Overweldigd door zoo veel mannelijke slechtheid en door de kwade nukken der fortuin, ging zij onlangs naar de Porte St. Paul en sprong in het water. Zekere schipper, Jules genaamd, die in de nabijheid was en haar zag zinken, sprong haar na, redde de ongelukkige en bragt haar zelf naar de overheid, om naar de oorzaak van die vertwijfelde daad te vernemen. Er naar gevraagd zijnde, bekende Rose Lourmel terstond, dat zij zich om het leven had willen brengen, en nog ombrengen zou, omdat zij het ongehuwde leven moede was, doch maar niet, zooals het scheen, aan eenen regtschapen man komen kon. Jules, die deze bekentenis mede aanhoorde, en wien zoo wel deze rondborstigheid, als het uiterlijk van dit trouwlustige meisje beviel, trad oogenblikkelijk naar haar toe en bood haar, zonder verdere pligtplegingen en voor de oogen der veiligheidswacht, zijne hand aan, die zij dan ook werkelijk en zonder zich lang te bezinnen, aannam. Naar men hoort, voegt een der dagbladen er bij, moet het op zulk eene zonderlinge wijze tot stand gekomen huwelijk, bij uitstek gelukkig zijn.

WASHINGTON EEN FRANSCHE MAARSCHALK.—Het is onder Generaal Washington's levensbeschrijvers niet algemeen bekend, dat hij een maarschalk van Frankrijk was; en toch schijnt dit buiten allen twijfel gesteld door eenen brief van Geo. W. Parke Curtis, die zegt:

"Toen in 1783 kolonel Laurens als buitengewoon gezant naar Frankrijk ging, verrees er een geschil tusschen hem en het fransche ministerie, wegens het opperbevel over de verbondene legers in Amerika. Onze heldenmoedige Laurens zeide: 'Onze chef moet het bevel voeren; het is onze zaak en de strijd is op onzen grond.' '*C'est impossible*', riepen de Franschen; 'volgens de étiquette der fransche dienst, kan de graaf de Rochambeau, als zijnde de oudste luitenant generaal, slechts door den koning in persoon of door eenen *Marechal de France* gecommandeerd worden.'—'Wel', riep Laurens, 'maak onzen Washington dan *Marechal de France*, en het bezwaar is uit de wereld.' Dit geschiedde."

Tot verdere bevestiging hiervan dient, dat een vriend van Mr. Curtis, bij de belegering van Yorktown, Washington als *Monsieur le Marechal* hoorde aanspreken, en eene gravure van den graaf van Buchan draagt het opschrift, "Marshal General Washington."

THOMAS JEFFERSON'S TIEN LEEFREGELS.—1. Stel niet uit tot morgen wat gij heden doen kunt.

2. Val anderen niet lastig met iets, dat gij zelf kunt doen.

3. Koop niets, wat gij niet noodig hebt, omdat het goedkoop is.

4. Geef uw geld niet uit voor gij het hebt.

5. Hoogmoed kost ons meer dan honger, dorst en koude.

6. Laat het u nooit berouwen te weinig gegeten te hebben.

7. Niets is lastig dat wij gewillig doen.

8. Hoe veel verdriet hebben ons die rampen niet gekost, die nooit zijn voorgevallen.

9. Neem de dingen altijd bij het gladde handvatsel.

10. Als gij boos zijt, telt dan tot tien eer gij spreekt, als gij zeer boos zijt, tot honderd.

STICHTELIJK GESPREK. — *Pieter.* — Jongens, jongens! Wat wordt de wereld toch slecht, broeder Frans! Men kan op geen' mensch meer staat maken. Daar kom ik me een paar dagen geleden des nachts in een huis, waar geene levende ziel in was. Ik sluip in eene kamer op de bovenste verdieping, en wat vind ik me daar? De overheerlijkste donzen bedden, die ik ooit gezien of gevoeld heb. Ik gooi er een paar het raam uit op de achterplaats, om ze gemakkelijker te kunnen medenemen, snuffel nog een oogenblik rond, en toen ik beneden kwam, waren ze gestolen, man, laaghartig gestolen!

Frans.—Wel, wat ge zegt, Pieter! Dat is waarlijk eene treurige geschiedenis. Waar moet het toch met de wereld heen? De menschen worden hoe langer hoe slechter.

KINDERLIJKE REDEKUNST.—*De moeder:* Ziet gij, Kareltje, zoo ziet de staartster er uit, als eene groote roede, welke de hemel over de gansche wereld wil zenden.

Kareltje: Dat is goed! Niet waar moeder, dan krijgt de schoolmeester ook een pak slaag?

ZEER JUIST.—"Patrick, wat zegt gij van de tegen u ingebragte beschuldiging? Zijt gij schuldig of niet?" vraagde een regter eenen Ier.—"Ja, uwe genade, hoe kan ik dat zeggen, zoo lang ik niet weet, welke bewijzen er tegen mij zijn?"

☞ Op zekeren aangenamen Zondag morgen, vond een predikant, die op weg naar de kerk was, het zijpad door een aantal jongens bezet, die aan het knikkeren waren, waarop hij op eens stil stond en uitriep: "Wat, jongens! Knikkeren op Zondag! Wel, ik ben er van verschrikt!" Waarop een verharde kleine zondaar opkeek en antwoordde, "verschrikt? Wel, waarom in 's drommels naam loop je dan niet weg?"

☞ Een man, aan wien door zijnen buurman gevraagd werd, hoe het met zijne vrouw ging, antwoordde:

"Om je de waarheid te zeggen, buurman, dat 's een ongelukkig geval: me vrouw is bang dat ze zal sterven, en ik ben bang dat ze niet zal sterven, en dat maakt een ongelukkig huishouwen."

☞ Na den afloop eener begrafenis te Boston, volgens de *Post*, keerde een echtgenoot, die zijne vrouw naar hare laatste woonplaats begeleid had, naar zijne droevige woning terug, om de vertroostingen zijner deelnemende vrienden te ontvangen.—"Wel, hoe gaat het nu?" vraagde er een. "Beter—een beetje beter!" was het antwoord,—"die kleine wandeling heeft mij goed gedaan."

☞ Van zeker geduldig man was de onverdragzame vrouw gestorven. Een vriend wilde hem troosten, en eindigde met de volgende woorden: "Stel u gerust;uwe dierbare Elisabeth zit nu in Abrahams schoot."

"Dan beklaag ik den armen Abraham," antwoordde de diep ter neder gebogen echtgenoot, "want bij de eerste gelegenheid krabbelt zij hem de oogen uit."

☞ "Niemand zou u aanzien voor hetgeen gij zijt," zeide een oude heer tegen eenen jongen kwast, die met zijn laag neder gekamd en gescheiden haar, als onweerstaanbare, het gezelschap reeds eenen langen tijd verveeld had. "Hoe zoo?" vraagde hij. "Omdat men uwe ooren niet zien kan" was het antwoord.

☞ *Een boer op zijn land.*—Wel, heb ik nou van me leven! Daar is nou me ploeg kapot, en ik heb nog niet half gedaan met ploego. Ik wou dat er het onweêr in sloeg!

Het onweder.—Krak—rrrrrrom—rrrrrrrombom!

De boer (verschrikt).—Wel nou! Een mensch zou tegenwoordig ook niks meer zegge magge.

☞ *Commissaris van Policie.*—Wat heeft u hier gebragt?

Gevangene.—Twee dienders, uwe genade.

C.—O! Dan kwam er geen drank in het spel?

G.—Jawel, uwe genade; ze waren allebei dronken.

CALENDER VOOR SEPTEMBER, 1857.

D. der maand	Dagen der Week.	Zons- Opg. U. M.	Zons- Ond. U. M.	Maangestalten.
1	Dingsdag	5 24	6 36	
2	Woensdag	5 26	6 35	
3	Donderdag	5 27	6 33	
4	Vrijdag	5 28	6 31	VOLLE MAAN, den 4, 's morg. 0 ure, 23 min.
5	Zaturdag	5 29	6 30	
6	Zondag	5 30	6 28	
7	Maandag	5 31	6 26	
8	Dingsdag	5 32	6 25	
9	Woensdag	5 33	6 23	
10	Donderdag	5 34	6 21	LAATSTE KWART., den 10, 's morg. 6 ure, 6 min.
11	Vrijdag	5 35	6 19	
12	Zaturdag	5 36	6 17	
13	ZONDAG	5 37	6 16	
14	Maandag	5 38	6 14	
15	Dingsdag	5 39	6 12	
16	Woensdag	5 40	6 11	
17	Donderdag	5 41	6 09	
18	Vrijdag	5 42	6 07	NIEUWE MAAN, den 18, 's morg. 0 ure, 49 min.
19	Zaturdag	5 43	6 05	
20	ZONDAG	5 44	6 04	
21	Maandag	5 45	6 02	
22	Dingsdag	5 46	6 00	
23	Woensdag	5 47	5 58	
24	Donderdag	5 48	5 56	
25	Vrijdag	5 49	5 54	
26	Zaturdag	5 50	5 52	EERSTE KWART., den 26, 's avonds 4 ure, 15 min.
27	ZONDAG	5 51	5 50	
28	Maandag	5 53	5 49	
29	Dingsdag	5 54	5 46	
30	Woensdag	5 55	5 45	

Agenten voor den Nieuwsbode.

De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekenings-gelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden:

De Heer A. Stokdijk, Amsterdam, Wisconsin,
" A. van de Wall, Oostburg, dito.
" G. P. Foltzer, Sheboygan Falls.
" D. J. Doornink, Milwaukie, Wis.
" J. Landaal, Alto, Fond du Lac County.
" F. Pasdeloup, 59 Clark street, Chicago.
" G. van der Sijde, Hope, Illinois.
" M. Jansen, Thornton, Illinois.
" E. van der Stolpe, Albany, N. Y.
" A. de Vos, Az. Rochester, N. Y.
" N. W. A. v. C. Smallenburg, Buffalo.
" J. Anijs, Paterson, enz., New Jersey.
" H. Ochsner, Cleveland, Ohio.
" J. J. Zorge, Cincinnati.
" J. van de Luijster, Holland, Mich.
Zeeland, Mich.
" J. Hoedemaker, Kalamazoo, dito.
" L. Dooge, Grand Rapids, dito.
" Henry Hospers, Pella, Iowa.
" L. D. van Horssen, Keokuk, Iowa.

☞ De abonnements-prijs op den *Nieuwsbode* is slechts TWEE DOLLARS per jaar, of omtrent vier CENTS per week! Zij die wenschen in te teekenen, hebben zich slechts bij de agenten aan te melden of het geld (in goede bankbiljetten) in eenen brief te sluiten, die *franco* moet gezonden worden aan

J. QUINTUS, Sheboygan Wis.